

DIARI DE SESSIONS DEL PARLAMENT DE CATALUNYA

VIII legislatura

Quart període

Sèrie C - Número 295

Dilluns, 28 d'abril de 2008

Comissió del Síndic de Greuges

PRESIDÈNCIA DE LA I. SRA. M. BELÉN PAJARES RIBAS

Sessió núm. 9, segona i darrera reunió

S U M A R I

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2007 (tram. 360-00009/08) (continuació) p. 3

NOTES

Aquesta publicació és impresa en paper ecològic (definició europea ECF), en compliment del que estableix la Resolució 124/III del Parlament, sobre la utilització del paper reciclat en el Parlament i en els departaments de la Generalitat, adoptada el 30 d'abril de 1990.

El DSPC reproduïx només les intervencions orals fetes durant la sessió. La resta de documentació que acompanya la intervenció pot ésser consultada a l'expedient de la comissió.

SESSIÓ NÚM. 9.2

La sessió s'obre a les quatre de la tarda i nou minuts. Presideix la Sra. Pajares i Ribas, acompanyada del vicepresident, Sr. Raventós i Pujadó, i del secretari, Sr. Paladella Curto. Assisteix la Mesa el lletrat major.

Hi són presents les diputades i els diputats Sr. López i Pla, Sr. Pallarés i Povill, Sra. Pifarré i Matas, Sra. Ribera i Garijo i Sra. Rigau i Oliver, Sr. Cleries i González, i Sr. Morell i Comas, pel G. P. de Convergència i Unió; Sra. Arcarons i Oferil, Sr. Donaire Benito i Sr. Terrades i Santacreu, pel G. P. Socialistes - Ciutadans pel Canvi; Sr. Carrillo Giralt i Sr. Freixanet i Mayans, pel G. P. d'Esquerra Republicana de Catalunya; Sr. López i Rueda, pel G. P. del Partit Popular de Catalunya i Sra. Civit Illa i Sr. Milà i Solsona, pel G. P. d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa.

Assisteix a aquesta sessió el síndic de greuges, Sr. Rafael Ribó i Massó, acompanyat de l'adjunta al síndic, Sra. Laura Díez Bueso; de la directora d'Estudis i Relacions amb el Parlament, Sra. M. Jesús Larios Paterna i del director de Seguretat Pública i Presons, Sr. Ignasi Garcia i Clavel.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, molt bona tarda.

Informe

del Síndic de Greuges al Parlament corresponent a l'any 2007 (tram. 360-00009/08) (continuació)

Donem inici a aquesta..., o reprenem aquesta sessió del Síndic de Greuges, per tal de presentar l'informe del síndic corresponent a l'any 2007. Ens pertocarien els blocs 3 i 4. I el procediment, el *timing* de la sessió serà exactament el mateix que el de les altres; per tant, no els el repetiré. El que sí que els demanaria és, als portaveus, en el cas que facin..., es reparteixin els temps, m'ho facin saber per donar les paraules com cal, i si també hi ha algun canvi en els portaveus, per saber-ho. Els altres, si de cas, ja ho farem saber a la Mesa.

El Sr. Donaire Benito

Senyora presidenta, li notifico que faré jo..., actuaré com a portaveu del Grup Socialistes.

La presidenta

Gràcies, senyor Donaire. Senyor Carrillo?

El Sr. Carrillo Giralt

Sí, d'Esquerra, al primer grup parlaré jo i al segon grup parlarà en Freixanet.

La presidenta

Moltes gràcies.

La Sra. Pifarré i Matas

Nosaltres..., al primer grup parlaré jo mateixa, i al segon grup parlarà la senyora Irene Rigau.

La presidenta

Moltes gràcies, senyora Pifarré. Senyor López?

El Sr. López i Rueda

Senyora presidenta, jo mateix faré totes les intervencions del grup.

La presidenta

Gràcies. Bé. Una vegada ja... Senyor Milà?

El Sr. Milà i Solsona

Sí, també per anunciar que en el primer bloc intervindrà en nom del Grup d'Iniciativa per Catalunya - Esquerra Unida i Alternativa; i en el segon bloc, la senyora Mercè Civit.

La presidenta

Sí, també que consti en acta o al diari de sessions que el Grup Mixt s'ha excusat en aquesta sessió. M'han fet..., m'ho han comentat perquè també el síndic ho sàpiga. En tot cas, quan vostè vulgui pot iniciar el seu torn, d'aproximadament uns vint minuts.

El síndic de greuges (Sr. Rafael Ribó i Massó)

Gràcies, presidenta. Com vostès saben, encetarem el tercer bloc de presentació i discussió de l'informe de l'any 2007. Després farem el quart, com un assaig general, com si es preestrenés una obra de teatre, allò que es fa de vegades abans de la gran estrena a la capital.

Avui, en aquesta primera part, parlant de medi ambient, d'urbanisme, de tributs i de consum. No sé fins a quin punt vostès han estat prou tufaners per entrar en matèria en aquestes qüestions, algunes de les quals ja les hem vist abans en informes monogràfics, no fa pas gaires setmanes o mesos, en aquesta comissió.

Començaré per medi ambient. Temes que afecten diverses qüestions, que han provocat 1.418 actuacions del síndic, amb un percentatge prou elevat d'acceptació per part de les administracions –un 94,34 per cent.

Perdonin que els ho digui de forma directa i frontal, sense fer ziga-zagues: el medi ambient encara és vist com una nosa i, de vegades, com un problema inventat. Hem d'afegir que estem patint una legislació encara poc acurada, amb tot l'enrenou entre l'estatal, l'autonòmica i la local, especialment en el camp dels sorolls, com quan analitzàvem l'informe monogràfic. De vegades, una manca de regulació i legislació, especialment en el món de les pudors, de la contaminació olorífica, i dificultats serioses, de tipus polític, quan s'han de prendre decisions en el tema dels residus.

Nosaltres, a l'informe –perdonin que hi insistim–, demanem una major intervenció ex ante, preventiva. I ara ho demanem amb l'autoritat que ens dona el nou Estatut d'autonomia de Catalunya, sobre qualsevol projecte

d'activitat, perquè aconseguim que allò que es preveu com una gran inversió econòmica acabi primant, com a garantia d'aquesta, sobre els drets dels veïns, per exemple, a la intimitat, quan parlem de sorolls. Subratllem la importància del control inicial de tota activitat. Ho vàrem discutir amb vostès amb l'informe corresponent i avui ho voldria tornar a subratllar.

Un control inicial favorable en condicions ens pot estalviar molts problemes. Si fins i tot considerem que una activitat és d'interès general, hem d'articular sistemes per conciliar-la amb el que són els interessos més afectats directament. En tenen exemple en l'informe del que ha succeït amb el cas de l'Ecoparc del Vallès, i com el síndic ha hagut de desenvolupar un autèntic procés mediador respecte a això. O també els assenyalem què passa quan moltes administracions diuen: «Sí, sí, síndic, ara comencem el control.» Una activitat d'estiu es comença el control al juny, s'acaba al setembre, i fins l'any que ve, tornem-hi. I l'any que ve tornarà a haver-hi activitat; i, per tant, aquest control hauran estat energies gastades per l'Administració –deixem ja de banda el síndic–, i continuïtat de lesió dels drets de les persones.

Cal una major activitat de l'Administració per evitar que això després vagi a petar al món judicial, amb totes les problemàtiques que això comporta, fins i tot el fet d'haver de pagar després amb cabals públics la resultant del problema. Nosaltres, a l'informe que vam presentar sobre contaminació acústica, ja assenyalàvem que les administracions, per lentitud o per inactivitat, sembla que impulsin les persones a anar al món judicial i de vegades aconseguir sentències condemnatòries, amb el seu cost elevat –i també en tenen alguns exemples a l'informe.

I amb això volem dir que el síndic no vol ser útil per lluir de no sé què –entre altres coses perquè jo no podria lluir de res si no fos per aquesta munió d'assessors, de directors i d'adjunts, que són els que de debò poden fer aquest treball–, sinó perquè estem intentant defensar els drets de les persones.

Avui tenen aquí –i ho faré de manera curiosa–, a part de jo mateix i la directora d'afers socials, el senyor Vives, director de l'àrea que ens ocupa en aquesta compareixença, i un conjunt d'assessores i d'assessors, com la Manela Ávalos, la Pilar Busquiel, la Margarita Cuscó, l'Eugeni Castelló, la Dolors Rovira, la Roser Solé, la Núria Pernas, la Núria Sala, el Dani Ruiz, en Manel Sanz, l'Alexandra Solà, la Cristina Martí, i repeteixen, òbviament, la seva presència avui, la Judit Macaya, l'Anton Clapés, la Gemma Sarret. Que, amb el fet de citar els seus noms, malgrat que sigui tan telegràficament, i consti en acta, em permet dir que això, juntament amb tota l'àrea de comunicació que porta la Fina Brunet, significa que hi ha un treball col·lectiu que hauria d'allunyar qualsevol temptació per part de vostès de dir: «Miri el Ribó com vol lluir del que està fent!» Vostès m'han elegit per fer una tasca, gràcies a una institució col·lectiva, que adverteix de la forma més humil possible que, en tant que les administracions no es posin les piles amb això, enredarem més la troca, i de

vegades fins i tot, a través del poder judicial, augmentarem el cost de la solució del problema.

Cal una major coordinació i col·laboració entre administracions, i molt especialment entre municipis limítrofs, o entre municipis petits, autoritats supralocals, com parlàvem ja l'altre dia, i el Govern de Catalunya. Ens agradaria que hi hagués un major compromís per part del Departament de Medi Ambient sobre el que significa la contaminació acústica, per plantar cara a focus emissors de sorolls exagerats, i també d'Interior i de les policies locals en la funció que poden realitzar com a única sortida de coacció, en aquest cas, pel monopoli de la violència.

Hem portat aquí, en l'informe, casos com el dels helicòpters turístics de Barcelona, que encara està mig per resoldre; o com el d'algun ajuntament, que autoritza un funcionament d'unes pedreres amb uns camions que utilitzen el terme municipal d'un altre ajuntament i n'afecten els veïns; o com el de la quantitat de municipis que, com que la problemàtica és propera al límitrof, sembla que descarreguem la qüestió en una altra banda.

Els assenyalaria també en aquest apartat que hi ha un capítol especial dedicat a l'amiant, considerat com un residu especial; i semblaria que hauria de caure pel seu propi pes, encara que l'amiant sé que pesa molt poc. Per què? Perquè és absolutament contaminant, i que això es negui és que és un absurd. Fa molt poc jo parlava amb una de les meves assessores sobre l'informe que ha fet el mediador francès, l'ombudsman francès, sobre l'afectació de l'amiant, i aquí ens estem discutint sobre qui hauria de ser el responsable del que significa residu d'amiant com un residu especial.

En urbanisme tenim 1.960 actuacions, amb un percentatge una mica inferior d'acceptació –el 86 per cent–, en un camp on vostès han discutit un informe monogràfic nostre també molt recent sobre el dret a l'habitatge, i han aprovat, fa molt poc, una llei corresponent.

El planejament urbanístic, encara que sigui un tema absolutament discrecional, ha de respondre cada vegada més a l'interès general. Més enllà del que són les consideracions formalment participatives de les persones que estiguin motivades en el que són les planificacions. Es produeixen una sèrie de canvis demogràfics, territorials i socials amb una periodicitat superior, que del mateix planejament o la mateixa actuació del legislador.

Ens trobem amb un ajuntament, per exemple –el tenen a l'informe; recordin que sempre assenyalem casos emblemàtics–, que no va iniciar una modificació puntual del POUM per no caure en el via crucis del que això significa, i es va refugiar en el Dret Civil Català. No s'hi val. Això és «feta la llei feta la trampa». O permetre una determinada construcció i després tornar, retornar, al planejament inicial, impedit la mateixa construcció a la resta de veïns –també tenen l'ajuntament concret. O no tenir en compte el que són zones d'esbarjo, polígons que cal tenir ben estudiats els paràmetres de mobilitat al seu entorn. O no preveure recursos naturals suficients quan s'autoritzen actuacions urbanístiques. Que ajuntaments petits de la Cerdanya permetin un creixement desordenat i a gran velocitat sense aigua, quan

hi ha tota l'aigua del món en aquella comarca. Dius: «Quin contrasentit!» O modificar el planejament, com ha fet l'Ajuntament de Barcelona, per evitar complir una resolució judicial. O la manca de tasca positiva perquè es vencin les resistències municipals per establir la legalitat urbanística. Costa molt que els ajuntaments vagin per la via de l'execució subsidiària. No és problema de l'ordenament legal. Hi han instruments per fer-ho. És problema de la manca de voluntat política per traduir-ho.

Ens congratulem dels avenços que hi ha hagut a partir de l'avantprojecte de llei de les urbanitzacions, que permetrà adaptar moltes urbanitzacions de l'any 60 a la realitat actual. Ho estem insistint en diversos informes, i ho celebrem, i no volem ser, ni molt menys, reconeguts com els pares de la criatura, ans al contrari. Ens apuntem a anar a rebuflar que això vagi avançant i que acabi a bon port.

Massa sovint, malgrat això, ens trobem amb ajuntaments que donen llicències urbanitzadores condicionades, que després no controlen el compliment de les condicions. Cal ser molt més curosos en la sollicitud de llicències d'obres, anant a una anàlisi exhaustiva de tots els paràmetres constructius, i no només dels urbanístics. Acabem amb unes cèdules i amb unes condicions d'habitabilitat que no corresponen en res a les necessitats humanes per a aquell entorn.

I reclamem que tots els agents implicats en aquest camp, també els administradors de finques, juguin un paper important, per exemple, al mercat de lloguer, per assegurar les condicions d'habitabilitat de les «vivendes». Saben vostès –i així està reflectit en aquest informe– que nosaltres hem fet un paper posterior a l'accident del barri del Carmel –en tenen una àmplia explicació en el mateix informe. Vàrem actuar, per petició d'ambdues parts, davant de disconformitats amb com quedaven els locals, quan retornaven als seus propietaris, suposadament arranats; o quan discrepaven en el càlcul d'interessos, especialment de demora o amb les indemnitzacions a percebre un cop lliurat el local en bones condicions. En la majoria dels casos, la resolució del síndic ha estat admesa per tots els interessats.

I assenyalem algunes actuacions com a cua en aquest apartat. Pel que fa als retards exagerats en l'abonament dels ajuts a lloguer per a joves o a la rehabilitació d'edificis, o l'assetjament immobiliari del qual hem estat parlant diversos anys.

Pel que fa als tributs, hauran vist que hi han 879 actuacions, amb un 66 per cent d'acceptació de les recomanacions. I en l'informe hauran vist que hi ha una clara distinció entre el que són tributs locals i tributs autonòmics. Recordin el que ha succeït amb el delegat del Govern d'Espanya a Catalunya per anar més enllà del que estic assenyalant.

Demanam una major voluntat de col·laboració amb les administracions. Sembla que les resolucions derivades de les reclamacions tributàries sempre tendeixin a fonamentar-se en la presumpció de certesa de la liquidació presentada per l'Administració; i no és així, perquè es pot equivocar, perquè és humà. I sembla que sigui el

camp on hom se senti més sòlidament disposat a mantenir el que ha dit. Una anàlisi independent com la que fem des del síndic permet detectar situacions necessitades de correcció. Cas paradigmàtic en l'informe és el de l'aplicació retroactiva de l'impost sobre vehicles de tracció mecànica a persones amb discapacitat. Per què no es pot fer en funció al reconeixement de la discapacitat? Què és el que ha de primar?

Tenen queixes contra una oficina liquidadora, amb relació a l'IVA o a l'impost de tot el que signifiquen les transmissions i [adaptacions jurídiques. No haver ingressat l'IVA una doble càrrega, una queixa que podia significar veure's abocats a pagar una quantitat molt superior a la que en justícia correspondria. Un darrer exemple de cooperació és el que fa referència a l'aplicació d'una solidaritat mal entesa entre cotitulars provinents d'una reparcellació urbanística, i en tenen diversos similars en el context d'aquest mateix informe.

Cridem l'atenció sobre taxes i contribucions especials, quan són motiu de controvèrsia a molts municipis, i assenyalem que una taxa no s'ha d'abonar si no hi ha una contraprestació efectiva. I els ciutadans se'ns queixen que han de pagar per un servei que no reben! I van directament al cor de la definició del que hauria significat la taxa. Els assenyalareu un exemple de taxes per recollida de residus sòlids urbans, o la taxa d'extinció d'incendis forestals, o la taxa per emissió de còpia d'atestats d'accidents a la via pública! Fixin-s'hi vostès: taxa per emissió de còpia dels atestats d'accident a la via pública.

I també tenen vostès un apartat sobre contribucions especials i les seves dificultats en alguns ajuntaments. En aquest apartat, i a banda de l'informe que estem elaborant en part sobre el tema, els assenyalareu la qüestió del cànon de l'aigua. I ens hi fem referència quan sembla que s'installi l'afirmació que el cànon és un tribut ambiental, i que les incidències que pugui tenir de caràcter social s'han de resoldre per altres vies, i que, per tant, ja es donaran ajuts per resoldre aquestes incidències. Per què no corregim el cànon? Per què no el modulem? Per què no l'adaptem? Fins i tot, darrerament, quan hi ha hagut algunes descobertes oficials d'algunes qüestions a l'entorn de l'aigua, que han posat l'Administració bastant al despullat, davant del que carregaven sobre els privats.

Pel que fa a l'apartat de consum que any rere any és un apartat que va creixent en el nombre de queixes, tenim 3.589 actuacions, amb un percentatge molt desigual d'acceptació de resolucions: 37,31 plenament, 50 per cent parcialment. Si sumem les dues xifres, ens n'anem, si més no, a una efectivitat d'un 87 per cent, en part. Nosaltres en aquest apartat basem la nostra actuació en la voluntat d'aplicar el que diu el nou Estatut d'autonomia de Catalunya i la d'analitzar la nova fenomenologia al consum, d'acord amb com van canviant les nostres pautes de vida.

Tornem a insistir a l'Administració de Catalunya i a aquest Parlament que s'estimuli a fer possible la banda ampla a tot Catalunya. Continuem tenint ciutadans de primera i ciutadans de segona quant a l'accés a la banda ampla. L'altre dia parlàvem d'hospitals. Ja no de la casa rural que no pot oferir els seus serveis, d'hospitals!, que

vàrem visitar no fa ni un mes, que per complir amb el que volem tots, que són les històries clíniques úniques, faci falta un instrument tan necessari com aquest.

Nosaltres hem anat també a treballar amb aquelles empreses privades o públiques que fan serveis d'interès general, buscant sempre el nord de la qualitat i de la seguretat en el servei. L'apagada elèctrica és un bon exemple de la manca de seguretat, la que es va produir a la ciutat de Barcelona i els seus entorns al juliol del 2007, que va posar de manifest la fragilitat de la xarxa a la ciutat. El servei universal vol dir subministrament obligatori, de qualitat i a un preu raonable. Independentment de la seva responsabilitat en l'apagada, que la té, a banda de l'administració i el seu control, hem de dir que la companyia, pel que a nosaltres ens afecta, va gestionar correctament les reclamacions.

El col·lapse ferroviari: saben vostès que vam fer una resolució monogràfica, que ja venia del 2005. O sigui, no ens refugiem darrere de l'AVE. Parlem de Rodalies molt abans de l'AVE. I els deia que en les nostres converses, cada vegada més intenses i positives, amb Renfe Catalunya, especialment amb el darrer canvi de direcció, ens feien veure amb evidència: primer, una manca de previsió d'inversions, que s'arrossega de fa molts anys; segon, una manca de compra d'equipaments tècnics ferroviaris –trens– que s'evidencia des de fa molts anys, i la gota que ha omplert el vas, que és la coincidència amb l'entrada brutal de la celeritat amb que s'han plantejat les obres de l'AVE.

Nosaltres hem plantejat i continuem exigint que es donin explicacions fiables d'aquella situació; que s'assenyalin les responsabilitats tècniques d'aquella situació; que s'avaluin els perjudicis causats i s'indemnitzi. I estem treballant amb Renfe perquè això sigui així, i estem tenint una resposta per part de Renfe dialogant, que està comunicant amb tots els que ens han presentat les seves corresponents queixes, i que, segurament, va calcular, especialment a partir de la gratuïtat d'un servei, la valoració d'aquell rescabament.

Insisteixo en el tema de banda ampla, si més no posaré un exemple, que els afecta també a vostès. Ara saben que el *Diari Oficial de la Generalitat* es publica en format digital. Doncs, bé, provoca que es rebi amb més retard a determinades zones de Catalunya que en unes altres.

Anem pel camí de firmar convenis amb les empreses prestadores d'un servei públic entre el síndic i aquestes empreses, i el cap de Telefònica ens demostra que això ens pot donar una major agilitat en les respostes. I hem estudiat, també, com des de les administracions, especialment des de les OMIC, atensem –o s'atenen– les queixes sobre el consum, que és on després podia intervenir el síndic; i per això hem obert una actuació d'ofici respecte a això.

Hi ha un conjunt de qüestions ja que afecten temes molt més domèstics, sobre l'accés a diversos serveis públics, de l'electricitat en habitatges no urbanitzables, o el subministrament d'aigua, etcètera, que forma part del final d'aquest mateix capítol. I crec, senyora presidenta, que

amb un minut de retard he complert estrictament amb el temps que vostè m'ha donat.

Gràcies.

La presidenta

Moltes gràcies, senyor Ribó. Bé, donem inici al torn dels grups parlamentaris; i, en primer lloc, té la paraula, pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió, la senyora Pilar Pifarré. Quan vostè vulgui.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, presidenta. En primer lloc, volem fer un agraïment al síndic i als seus col·laboradors, els assessors que abans ha comentat, per la seva presència i per haver efectuat aquesta segona part de l'informe que avui analitzarem. Com hem dit abans, ens repartirem el temps amb la senyora Irene Rigau; i, per tant, passo de seguida a parlar sobre l'àmbit de medi ambient, que també hi ha fet referència, en primer lloc, el síndic.

Fer referència, sobretot, a l'èmfasi, com a resum, com a gran resum de tot l'àmbit, de la necessitat d'una major coordinació entre administracions. El paper més actiu que ha de tenir el Departament de Medi Ambient i Habitatge, en tant que els ajuntaments no intervenen en qüestions mediambientals. És a dir, ha de tenir aquest departament un paper que bàsicament se centri en una col·laboració proactiva i, evidentment, amb tot el respecte que calgui a l'autonomia local.

El senyor síndic ha exemplificat les qüestions: la contaminació acústica, els residus, les antenes de telefonia mòbil, parcel·les en mal estat, etcètera. Quant a la contaminació acústica, i arran de l'informe especial específic que el síndic va presentar, li voldríem fer una pregunta respecte de quin acolliment i quines accions s'han impulsat des de la Generalitat i des de les administracions locals en aquest sentit.

«La resposta obtinguda –diu una part de l'informe del síndic– fins ara no convida a l'optimisme.» És una frase extreta del mateix informe del síndic. I és cert; nosaltres, en aquest sentit, ho compartim. Però també s'ha de relacionar amb aquell, diguem-ne, apriorisme que ha de quedar claríssim: que és que cap dret de les persones pot ser desatès per problemes de l'exercici de competències entre administracions. Això, aquesta qüestió, per nosaltres és bàsica.

D'altra banda, també li volíem fer una pregunta, al senyor síndic, quant a..., ara que estem, en fi, patint tota aquesta qüestió de la sequera, si li han arribat queixes del sector agrari. Voldríem fer-li aquesta consideració i aquestes preguntes.

Passaríem ja a l'àmbit d'urbanisme, d'urbanisme i habitatge, en el qual es posa de manifest la deixadesa del Govern en qüestions sobre habitatge, sobre..., bàsicament, pel que feia a –ja en vam parlar en el seu moment– la sobreocupació i l'infrahabitatge. Per exemple, i segons la Llei pel dret a l'habitatge, a la qual ha fet referència abans el síndic, el dia 9 d'abril, hauríem ja d'haver tingut publicat un decret que actualitzés les condicions d'habitabilitat, amb les exigències que preveia

aquesta llei. Avui estem a 28 d'abril, i ni tan sols encara ha sortit la informació pública.

En aquest sentit, ens sorprèn també la normativa anunciada, que comportarà l'exorbitant increment del preu d'habitatges de protecció oficial. Ja entenem que s'intenta que surti rendible la construcció d'habitatges de protecció oficial als promotors, però pensem que gran part de la societat catalana no podrà accedir als..., diguem-ne, a la gran..., al cost que suposarà aquest accés a l'habitatge, que pot oscil·lar fins als 300.000 euros, o als 50 milions de les antigues pessetes.

Voldríem preguntar, en aquest sentit, al senyor síndic, si creu que la Generalitat ha de tenir alguna actuació més proactiva, per garantir justament aquest accés al finançament dels possibles adquirents. El síndic en el seu informe no ho comenta, això. En canvi, ara precisament, i arran de les mesures de desacceleració econòmica que s'han presentat des del Ministeri d'Economia, el ministre Solbes, precisament, parla d'aquesta qüestió. És a dir, planteja tot un seguit d'ajuts per a l'accés a aquest habitatge de protecció oficial.

Compartim també la preocupació, amb el senyor síndic, del retard dels ajuts, i reclamem l'atenció a l'assetjament i no-renovació de contractes de lloguers per a persones grans, que són justament excloses d'aquests ajuts del Ministeri d'Habitatge. I també, en certa manera, manifestem la nostra decepció pel Decret 54/2008 sobre l'aval lloguer i la seva regulació, perquè nosaltres creiem que el farà ineficax, llevat del cas d'insolvència dels arrendataris, i que no aportarà la garantia i confiança necessàries per al propietari per posar a lloguer habitatges buits.

En l'àmbit de tributs, el tema del cànon de l'aigua –també hi ha fet referència, el senyor síndic. Efectivament, compartim i pensem que cal introduir-hi bonificacions per a persones amb mobilitat reduïda. No es pot justificar la gestió del tribut per estar dins del rebut de companyies privades. Aquí el que cal és sensibilitat i voluntat política. I amb sensibilitat i voluntat política es poden fer moltes coses. I més ara, que tenim l'ajut i el suport de les noves tecnologies. Estem d'acord, també, en el fet que gravar situacions imprevisibles o inevitables, no desitjables, és un exemple de mala administració. Això també ho diu el senyor síndic amb relació a determinades fuites, etcètera. Cal trobar l'equilibri entre dissuadir del consum abusiu de l'aigua i gravar desmesuradament aquestes situacions imprevisibles no desitjades. I com deia també, d'alguna forma, el senyor síndic, aquí el Govern no pot donar massa lliçons, pels casos que tots sabem que han passat darrerament.

Quant a l'impost de transmissions i actes jurídics documentats, cal resoldre aquesta disparitat de criteris en aplicar el concepte de residència habitual, que grava el 5 per cent, enfront del 7 per cent, de quan no és residència habitual, i que, de vegades, es fan noves liquidacions per part del Departament d'Economia, en què sense justificació o argumentació es passa a aquest 7 per cent.

I cal donar sobretot informació a la repercussió fiscal d'alguns ajuts, sobretot del Departament d'Acció Social i Ciutadania, en els quals el síndic ha demanat resposta

i no se li ha fet arribar, i sobretot perquè considerem que suposa una falta de sensibilitat al tipus de persones afectades, que requereixen o que accedeixen a aquests ajuts.

I, per acabar, en l'àmbit de consum, efectivament creiem que és urgent homogeneïtzar els criteris d'admissió de reclamacions a les oficines comarcals d'informació als consumidors, i a les oficines municipals d'informació als consumidors. A banda que considerem que és necessari definir d'una vegada per totes les seves funcions.

El síndic ja es va dirigir al Departament d'Economia perquè articulés els mecanismes corresponents d'atenció als ciutadans, que fossin equiparables; i tampoc hi ha hagut resposta. I ara que està en tràmit aquest estudi específic per analitzar aquest sistema, veurem quin és el resultat.

Nosaltres preguntem com és possible que davant dels anuncis que fa el Govern de simplificació i eficàcia administrativa, no sigui capaç d'impulsar, implantar aquestes mesures.

Gràcies, presidenta; gràcies, senyor síndic. Passo la paraula a la senyora Rigau.

La presidenta

Senyora Rigau, té la paraula.

La Sra. Pifarré i Matas

Perdó, passariem ja, doncs, al següent grup, perquè és el segon bloc, efectivament, i ell no ha intervingut.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Tot seguit té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor José Antonio Donaire. Quan vostè vulgui.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyora presidenta. Il·lustre senyor Rafael Ribó, síndic de greuges, permeti'm que comenci amb dues apreciacions inicials. En primer lloc, i ja sé que les meves paraules poden semblar protocol·làries, però li he de dir que he après molt d'aquest document; i, a més, una afirmació que mai hauria pensat fer-la abans de començar a llegir-lo: m'ha agradat, m'ha interessat moltíssim en el sentit de la qualitat de la redacció i del contingut del document. I, per tant, celebri la seva publicació, la seva presentació aquí.

I, en segon lloc, que, com vostè ha fet esment en diverses ocasions, em resulta molt difícil sintetitzar, en els petits límits que tenim assignats de temps, la magnitud dels temes que vostè planteja.

Hi havia una altra, tercera, reflexió a fer, que és aquella que faria l'anàlisi del seu informe, diguem-ho així, en negatiu. És a dir, aquí estem analitzant quines són les queixes i quines són les consultes; seria interessant i seria tot un exercici de prospecció, estudiar, en els àmbits que estem tractant, on no hi ha queixes, o no hi ha queixes rellevants, on no hi ha consultes, i, per tant,

fer el negatiu del seu informe per veure també, doncs, quina és la part positiva o optimista del document que aquí es presenta.

Jo, com li he dit, em veig incapacitat per intentar resumir el conjunt d'elements que vostè planteja en el seu informe. I, per tant, he pensat que seria procedent resumir-ho en dotze punts, als quals em referiré de manera molt sintètica.

En primer lloc, nosaltres coincidim amb la reflexió que fa amb relació a la llicència d'activitats. I estem esperançats de les modificacions que s'estan fent a la Llei 3/98, de la LIAA, de la Llei d'intervenció de l'Administració ambiental. Especialment, de tots els canvis, el que fa referència al document de protocol. Fins a quin punt serà possible, a partir de les recomanacions que fa el síndic, que la modificació de la llei plantegi la possibilitat que hi hagi un protocol entre administrat i Administració, que permeti fixar clarament quin és el termini, quin és l'inici, quines són les característiques d'aquesta acta de control que vostè en el seu informe, doncs, planteja com un problema d'indefinició en molts casos.

També, en aquesta modificació, es plantejarà la desaparició del silenci administratiu positiu; i això ho veiem també com un avenç, a partir de les recomanacions que fa el mateix síndic.

La segona reflexió té a veure amb un conjunt d'elements que vostè planteja pel que fa referència a la qualitat ambiental, i és la incorporació dels problemes amb les males olors o la contaminació acústica, allò que alguns diuen la segona generació dels problemes ambientals, que tenen molt a veure amb la percepció de la qualitat ambiental, i amb la qual el nostre grup combrega absolutament, amb les recomanacions que fa el síndic pel que fa a la necessitat d'una major vigilància per al seu estricte compliment.

Igualment, i especialment pel que fa referència als conflictes intermunicipals, estem esperançats, també, en el desplegament del decret de la llei, del projecte decret de llei, que planteja dos elements molt interessants. El primer, el concepte de zonificació acústica. És a dir, si podem superar el límit municipal a l'hora de determinar quin és el radi d'acció d'una contaminació acústica determinada, més enllà del mateix límit municipal, que és el problema que actualment, doncs, es planteja. I, en segon lloc, delimitar clarament quin és el procediment en cas de conflicte entre diversos..., entre dos municipis, perquè bàsicament solen ser dos: com s'ha de resoldre i quina és l'Administració competent, més enllà de l'Administració municipal.

Vostè planteja també temes vinculats amb la telefonia mòbil. Més enllà dels problemes que planteja sobre la qualitat ambiental i els problemes de radiació iònica..., que, pel que sembla, en el sistema de monitoratge que té la Generalitat, en aquestes setanta-nou estacions repartides pel conjunt de Catalunya, s'han manifestat una sèrie de registres per sota del que preveu l'OMS i del que preveu la Direcció General de Salut Pública de la Unió Europea. Ens interessa, al marge, òbviament, de mantenir sempre el principi de seguretat que vostè tam-

bé planteja a l'informe, l'ordenació ambiental. Voldríem saber si vostè considera que els plans comarcals que s'estan desenvolupant en aquest sentit són una eina vàlida.

I, finalment, vostè ha fet esment del tema de residus –dic «finalment» pel que fa a medi ambient. La nostra interpretació..., que no volem ara iniciar, en absolut, un debat jurídic, entenent també, doncs, respectant l'àmbit competencial del síndic, però no entenem fins a quin punt es pot plantejar una oposició entre la naturalesa del residu i el seu origen, com si això fos una dicotomia, entenent que pot ser que hi hagi residus de naturalesa perillosa que siguin d'origen municipal o urbà, en el sentit que en algun moment semblava entendre que un residu de caràcter..., bé, un residu perillós havia d'imperar per sobre del seu caràcter o la seva condició de municipal i no té perquè. Són dues categories les quals donen lloc a quatre elements diferents i que aquestes quatre categories no són excloents.

Passo a fer referència als temes vinculats amb el dret a l'habitatge. Nosaltres subscriuim absolutament els seus plantejaments sobre el planejament, aquests quatre principis: l'ajust entre realitat i planejament; la necessitat d'ajustar realitat i planejament; la reivindicació del planejament com un antídoto contra la discrecionalitat, que ha de prevaldre sempre l'interès general, i que el planejament s'ha d'ajustar als recursos que el facin possible. Tot això, òbviament, compatibilitzant-ho amb l'autonomia municipal; i per això pensem que és important el recolzament als ajuts sobre planejament –actualment a Catalunya hi ha cent tretze municipis sense planejament– i sobretot l'ajut a la redacció de plans.

Sobre el tema d'urbanitzacions, jo penso que el seu informe ens dóna dues lliçons molt importants. Primer, les propostes que vostè fa sobre com gestionar o resoldre els problemes que planteja l'informe. En aquest sentit hem de dir que s'està elaborant la llei per a la millora d'urbanitzacions amb dèficits urbanístics –penso que serà un enorme avenç–, i que ja aquesta llei, aquest projecte de llei, preveu un fons per a la regularització d'urbanitzacions. Però, en tot cas, jo penso que la segona llei de l'informe és admetre que som hereus d'un model d'urbanització pervers, d'un model d'urbanització expansiu, que ha fet en molts casos insostenible la seva gestió des de l'òptica municipal però també des de l'òptica de país.

Una altra consideració sobre la interpretació de la cèdula d'habitabilitat, i també la lluita contra l'assetjament immobiliari. Ens plantejem fins a quin punt la Llei de sòl, la Llei estatal 8/2007, sobretot el seu títol quart, no empara alguns dels aspectes que planteja el síndic, especialment amb relació a la protecció dels consumidors.

Entrant ja en el capítol de tributs, vostè fa referència a alguns casos molt concrets. La nostra interpretació sobre la reducció del 5 per cent en l'adquisició d'habitatges que planteja l'informe té a veure amb la realitat efectiva. Entenem que, més enllà del que és pròpiament empadronament, qui té l'autoritat per gestionar aquesta reducció tributària té també el dret de demanar tots aquells elements o totes aquelles proves que permetin

demostrar aquesta condició de residència habitual, sobretot perquè la pràctica –i li ho dic des de l'experiència sobre el terreny– demostra que en molts casos aquests habitatges no són primaris.

Permeti'm un exemple gairebé anecdòtic. Jo vaig tenir l'oportunitat de treballar en un informe que es va fer l'any 2001, previ al Pla territorial de Catalunya, en què estudiàvem la mobilitat residència-treball. I en aquest estudi apareixia com Cadaqués..., el 15 per cent dels llocs de treball de Cadaqués..., el 15 per cent de les persones que estaven ocupades a Cadaqués treballaven a l'àrea metropolitana de Barcelona. I això és un exemple de com, fins a quin punt, l'habitatge principal, la residència habitual, no és efectivament la residència habitual. I, per tant, entenent que, òbviament, sempre s'ha de fixar la presumpció d'innocència, que sempre l'Administració ha de vetllar per un procediment administratiu impecable, la realitat objectiva és que en molts casos aquesta reducció del 5 al 7 per cent es dona en situacions que efectivament no són residència habitual, i que, per tant, s'han de fixar els mecanismes que permetin vetllar perquè, efectivament, qui fa ús d'aquesta exempció realment respongui als criteris que preveu la llei.

Nosaltres estem d'acord amb un principi gairebé podríem dir de sensibilitat però també de coordinació, que és un element que apareix constantment en el seu informe. Li poso un exemple que m'ha colpit: aquella sol·licitud que es trameta a la Generalitat l'any 2005, que es resol l'any 2006, i que una persona que té una minusvàlida, i aquesta persona sol·licita una demanda d'exempció a l'Administració local per a..., doncs com a conseqüència d'aquesta minusvàlida, i l'Administració local li remet el següent any. Aquí, evidentment, el principi de retroactivitat s'hauria, doncs, de promoure, ja no només per un..., hi ha hagut un error de coordinació entre les administracions, que vostè denuncia sovint, sinó també, jo diria, una manca de sensibilitat, que també és un element que ha d'imperar en qualsevol administració pública.

El mateix podríem dir de l'exemple que fa de manca de coordinació entre administracions, per exemple, amb dues taxes de residus que es donen durant el mateix any en una persona que canvia de domicili, o el certificat de destrucció d'un vehicle comporta, òbviament, la no-assignació de l'impost de vehicles de tracció mecànica.

I ja acabo, senyora presidenta, amb els aspectes vinculats a l'àmbit de consum. En primer lloc, tot i que en fa una referència al seu informe, ens agradaria saber quina és la seva valoració sobre els convenis amb els operadors de serveis bàsics que regula el que preveu l'actual Estatut, que ja s'ha iniciat en el cas de Telefònica, i amb possibilitats d'ampliar-lo a Gas Natural, Agbar, a Fecca-Endesa... Fins a quin punt això pot ser una bona eina de prestació de serveis i de resolució de conflictes abans que aquests es produeixin.

I, finalment, amb referència al conflicte en el subministrament elèctric i la incidència a Barcelona, més enllà dels problemes que l'originen, també planteja la necessitat de protocols d'emergència. És a dir, de quina manera l'excepcionalitat ha de ser tractada per fer-la normal. No és que l'excepcionalitat ha de ser normal

sinó que el que ha de ser normal és la gestió de l'excepcionalitat. I en aquest cas, segurament, voldria saber també la seva valoració sobre aquest protocol d'emergència, específicament en el cas de la incidència a Barcelona, si vostè considera que els protocols que es van generar van ser adients i quines recomanacions faria per a la seva millora. Això és tot.

Moltes gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A vostè, senyor diputat. Tot seguit, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, té la paraula el senyor Carrillo. Quan vostè vulgui.

El Sr. Carrillo Giralt

Moltes gràcies, senyora presidenta. Voldria fer constar, en nom del Grup d'Esquerra, del Grup Parlamentari d'Esquerra, la nostra felicitació també a tot l'equip del Síndic de Greuges, i a ell personalment, per una banda, pel que significa de prestigi de la institució, que ja el tenia però que, evidentment, s'ha vist afavorit sota la seva direcció, i, com no, pel rigor, la transparència i, m'atreveria a dir també, les ganes de comunicar que s'extrapolen de l'informe que estem debatent aquests dies, amb aquestes dues sessions.

Jo hi afegiria que, a més a més, vostè, senyor Ribó, ha aconseguit que el debat sobre el seu informe, doncs, o l'informe en si, tingui un extraordinari interès en la seva lectura, cosa curiosa, doncs, tractant-se de la matèria que es tracta. I m'atreveria a dir que vostè ha aconseguit que tingui interès, com tenien interès les seves classes de teoria de l'estat, als anys 70, quan alguns alumnes que no eren de la seva classe ens escapàvem per anar a sentir les seves magistrals classes. (*Remor de veus.*) Home, no tinc cap interès que m'aprovi l'assignatura en aquests moments!

Dels temes que volíem comentar..., perquè, en general, no hi ha discrepàncies en els temes que es tracten, però sí que voldríem introduir-ne alguns de nous, més que res per tenir informació de si seran tractats, i sobre alguns punts, també, voldríem que ens fes una mica la valoració, punts que s'apunten..., alguns aspectes que s'apunten en determinats apartats.

Pel que fa, per exemple, a l'apartat de consum, veiem molt positivament que determinades empreses hagin incorporat el seu propi servei de sindicatura de greuges, i facilitin la feina de la sindicatura a nivell nacional, però alhora hi ha una comissió de seguiment en cada una d'elles, doncs, que permet anar valorant el funcionament d'aquestes delegacions. I ens agradaria que vostè ens fes la valoració de com estan funcionant aquestes delegacions i, sobretot, la independència d'actuació amb què aquestes diferents sindicatures de greuges, a nivell d'empresa, doncs, duen a terme el seu paper.

Pel que fa, també..., continuant en l'aspecte del consum, fem referència..., ens ha causat especial atenció, hem fet especial atenció a la consideració de servei universal, tant pel que fa a l'enllumenat, com pel que fa a les comunicacions electròniques, a la banda ampla, que abans ens hi feia referència el senyor síndic; evidentment el

servei d'aigua, el gas natural, que, encara que a l'informe es diu que de per si no té la naturalesa, doncs, de servei universal, sí que voldríem fer referència que l'any 2003, per exemple, es va signar un conveni que, si més no, expressava una voluntat d'universalitzar gairebé el 97 per cent de la població de Catalunya entre la conselleria d'Indústria i la companyia de gas natural. Per tant, encara que a dreta llei no sigui un servei universal, el del gas, sí que hi havia en un determinat moment la voluntat, després estroncada, que arribés a ser un servei universal. O bé el dret a la mobilitat, a què també es fa referència, no?

Per tant, ens agradaria que fes la valoració de fins a quin punt aquests serveis universals tenen la garantia de ser-ho, i en cas que deixin de ser-ho, com ha passat amb l'apagada elèctrica del juliol del 2007, o amb el col·lapse ferroviari, s'executen les responsabilitats per incompliment. En aquest sentit, veiem positivament que des de la Sindicatura de Greuges, es prengué la iniciativa de donar empara a la ciutadania de forma col·lectiva, quan encara el problema s'estava manifestant i la gent manifestava una certa desorientació sobre com hauria de reclamar a l'Administració per fer valdre els seus drets.

Jo he estat tretze anys en el món municipal, en un ajuntament, el de Gelida, i he vist com, en determinades situacions en què hi ha una apagada que dura diversos dies, la gent pateix aquesta desorientació, aquesta falta de saber on ha d'anar, fins i tot des de la institució municipal, recollint les queixes. De vegades costa d'obtenir resultats de les empreses que han d'oferir aquests serveis que, un cop més, diem, són universals, han de ser-ho, i que, pel fet de deixar de ser-ho, han de comportar forçosament assumir responsabilitats per incompliment.

Un tercer aspecte a què voldria fer referència és a l'apartat d'habitatge, quan es parla –amb encert, pensem, també– que el comprador d'un habitatge nou, doncs, té moltes vegades una falta d'empara quan els defectes constructius d'un nou habitatge no són respostos de manera efectiva, de manera eficient, ni per l'ajuntament, que amb la seva llicència de primera ocupació no dona resposta a aquests defectes constructius, ni per la Generalitat, que amb la seva cèdula d'habitabilitat tampoc hi dona solució.

D'això, n'he estat testimoni personal quan a vegades m'han vingut a veure persones, m'havien vingut a veure, a la responsabilitat municipal, persones que compraven un habitatge i deien: «Escolta'm, com és possible que en aquell bloc de pisos se'ns inunden els soterranis, i des de l'ajuntament li doneu llicència d'obres?» Home, jo cridava els tècnics municipals, els demanava que es fes alguna actuació, doncs, per evitar que el promotor pogués posar a la venda aquells pisos, i em deien que no hi havia instruments legals per poder evitar que els pisos es posessin a la venda; que, en definitiva, era un conflicte entre particulars. Jo, francament, com a màxima autoritat municipal no entenia com es podia produir aquella indefensió, i, evidentment, el ciutadà encara ho entenia menys.

Per tant, m'ha agradat molt veure recollit aquest punt que, després, el Departament d'Habitatge, amb l'aprovació de la Llei del dret a l'habitatge, del desembre passat, ho dona com a parcialment resolt. M'agradaria saber si des de la sindicatura es pensa que, a partir de l'aplicació de la Llei d'habitatge, podrà tenir la ciutadania garantits aquests drets de compra, sense veure's perjudicats en la qualitat dels habitatges nous.

Alguns temes nous, al nostre entendre importants, que no afecten, diguéssim, queixes particulars, sinó queixes de caràcter gairebé, diríem, d'ordre nacional. Ens referim a l'apartat de medi ambient. Hi hauria tres apartats que tenen una incidència important, i voldríem saber si des de la sindicatura s'han rebut queixes o hi ha hagut alguna possibilitat o previsió, en aquest cas, d'actuació en el futur. Són temes que vénen d'antic. Un seria el runam salí de Sallent.

El runam del Cogulló a Sallent és el més gran despropòsit, en aquests moments, ambiental a Catalunya. Cada dia l'empresa minera hi aboca una mitjana de cinc mil tones de residus salins. No cal que els expliqui el fons, perquè coneixen perfectament el tema. L'aigua de nombrosos pous i fonts s'ha tornat salada, i tots els abastaments d'aigua del Llobregat, captada a vall de Sallent, entre ells els de Barcelona i de la seva àrea metropolitana, en resulten greument perjudicats. Han rebut queixes directes d'aquesta temàtica? Hi ha alguna actuació prevista des de la sindicatura?

Un segon tema seria el tema dels abocaments; a abocaments de terra, en aquest cas, m'estic referint. A la comarca d'on jo sóc, del Penedès, però també hi han altres comarques de l'entorn de l'àrea metropolitana, resulta que s'estan produint abocaments de terra de forma, en alguns casos, controlada, en altres certament incontrolada. En alguns casos la iniciativa respon, de forma lògica, a actuacions agràries, doncs, que permeten fer uns anivellaments per poder continuar, per poder conrear amb major facilitat la vinya, per exemple, però en altres casos no responen més que a interessos de futura especulació immobiliària, i sense que hi hagi, sense que intervingui el control municipal.

D'aquest tema, curiosament, hi ha hagut una resposta per part dels ajuntaments, en el sentit d'intentar que hi hagi una actuació, inclús pels Mossos d'Esquadra, per l'Agència Catalana de Residus, i, francament, costa de sortir-se'n. Fins i tot la setmana passada sentia en un programa radiofònic com el responsable d'una empresa –en aquest cas, Adif– deia, doncs, que ell no tenia constància que hi haguessin abocaments incontrolats en aquestes comarques a prop de Barcelona, que tots els que hi havien eren perfectament reconeguts i controlats. Llavors, la ciutadania, quan veu milers de camions circulant per les carreteres comarcals i anant a determinats punts a fer abocaments, es pregunta: «Bé, és que no hi ha un origen conegut d'aquestes terres?» Evidentment, responen a les grans obres d'infraestructures que s'han estat realitzant en els últims temps.

Per tant, preguntàriem si des de la sindicatura s'ha fet alguna..., s'ha rebut alguna queixa o s'ha fet alguna investigació sobre el tema dels abocaments de terres, en concret al Penedès i també a les comarques al voltant.

I un tercer aspecte ambiental, que ens preocupa especialment a partir de les darreres notícies, però que tampoc és un tema que sigui nou, és el tema de la seguretat nuclear. Evidentment, els qui no estem d'acord amb aquest sistema d'energia, com és la nuclear, hem denunciat des de sempre el perill que representa l'emmagatzematge de residus radioactius, durant centenars d'anys, i el cost enorme que significa la deconstrucció de les centrals nuclears. Però hi ha un tercer perill, que aquests dies s'ha posat sobre la taula, que són les fugites radioactives. Evidentment, això ara s'ha donat. El seu informe no ho pot recollir perquè és de l'any passat, però sí que hi havia precedents de falta de seguretat denunciada d'alguna central nuclear, concretament la d'Ascó. I el problema que hi ha en aquests casos, tant amb la notícia que és actualment als diaris, a la premsa, com la que es va produir ara fa un parell d'anys, és la falta d'informació per part dels organismes responsables en el moment en què es produeix el fet en si i no es posa en coneixement de la ciutadania fins que, per motius, normalment, doncs, periodístics o per fonts indirectes, arriba al públic coneixement. Voldríem saber si en aquest aspecte de les centrals nuclears hi ha hagut també alguna intervenció per part de la sindicatura.

I amb aquestes sis qüestions, doncs, acabaria la meua intervenció.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Rafa López. Quan vostè vulgui.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda al síndic a la seva comissió, com sempre dic, i a l'informe que ens presenta enguany. Un informe, que ja s'ha dit, és la garantia dels drets dels ciutadans, d'aquells que pensem que els drets s'han de convertir en garanties, quan parlem de l'Administració; i, per tant, s'han de donar aquestes garanties. Drets que no formen part només de l'àmbit públic, sinó, com veurem, també, i en l'apartat de consum, també des de l'àmbit privat, que és un dels grans reptes que tenim de futur. I ara, després, introduiré i ho explicaré.

Si anem per temes, podem parlar primer de medi ambient. El major nombre de queixes ateses són les queixes de contaminació acústica. Jo me'n recordo una vegada que vaig anar a un municipi, i vaig dir: «Bé, aquí teniu problemes de contaminació acústica, no?» I el veí em va dir: «No, no, no; aquí el que tenim és problema fonamentalment de sorolls a la nit.» Amb la qual cosa..., abans hem parlat d'aquests drets de segona generació moltes vegades als discursos, i el que parlem en l'àmbit parlamentari i en l'àmbit polític..., moltes vegades els ciutadans són molt més planers quan parlen. Però contaminació acústica, que, un cop més, el que veiem és, per exemple, l'escassa regulació, sobretot des de l'àmbit municipal; des de l'àmbit municipal del control inicial de les activitats, i també veiem, doncs, la manca de voluntat en l'execució dels cessaments de les

activitats. Aquell temps que passa des que es produeix una..., doncs des que es diu que hi ha una molèstia fins que realment es produeix un cessament.

Aquí hi ha el gran debat: sobre si l'Administració, que moltes vegades és excessivament garantista..., per descomptat, ha de garantir els drets de tothom, de totes les parts, però si aquest excessiu garantisme a vegades es converteix en un problema perquè no té l'agilitat suficient per garantir, realment, els drets de la població. Aquest és un primer debat que ens trobarem en totes les queixes que es produeixen. Moltes de les queixes que es produeixen és aquesta lentitud de l'Administració, i l'Administració diu que és que ella ha de vetllar per la garantia dels drets de tothom. Moltes vegades aquestes garanties..., no és garantia sinó que és manca de voluntat o manca, moltes vegades, també, de recursos humans necessaris per fer-ho possible. Després ho veurem en alguns aspectes, no? I veiem, sobretot en l'àmbit de medi ambient, aquest tema.

Això ens fa reflexionar –i ja ho han dit altres portaveus– sobre les exigències de la modificació, sobretot de la Llei d'intervenció integral de l'Administració ambiental, que ha de passar a ser la llei de prevenció i de control ambiental, però també sobre els processos establerts per l'Administració local en les ordenances municipals –les mateixes ordenances municipals–, i la manca, com hem dit, de recursos per poder fer complir les mateixes ordenances i per poder fer complir les lleis.

Aquí es conjuguen dos drets. Moltes vegades quan tens un problema en l'Administració pública hi ha l'interès particular i l'interès general, que posa l'Administració per defensar la seva actuació, però moltes vegades, també, i sobretot quan parlem d'activitats, hem de posar, hem de contraposar els drets dels particulars a exercir activitats, que l'han de tenir, pels drets dels ciutadans.

Moltes vegades, i vostè ha fet referència a la introducció de la seva explicació del medi ambient, que ha dit que moltes vegades el medi ambient encara no és vist de forma seriosa, però també és cert que moltes vegades, quan un intenta obrir una activitat es troba amb una sèrie molt feixuga de coses i de compliments que ha de fer i que ha de complir per obrir l'activitat. Per tant, jo també..., s'hauria d'entendre, no parlo directament del medi ambient, però hauríem d'entendre de quina forma podem donar també més flexibilitat a aquestes obertures d'activitats i donar una major flexibilitat, com he dit.

Per tant, aquesta conciliació d'interessos i de drets particulars. I un cas s'ha posat: per exemple, quan parlem de l'Hospital Clínic de Barcelona, un hospital, un parc de bombers..., i, per tant, les queixes que es produeixen, i com es pot conjugar aquest dret, aquests drets individuals que tenen els ciutadans amb l'interès general.

Quan parlem d'urbanisme ens trobem amb clàssics. Jo crec que tots aquells que ja portem més d'un informe trobem diversos clàssics. Un clàssic és, per exemple, les urbanitzacions, o el clàssic que també trobem d'una administració local, un municipi, que posa una activitat molesta en el llinard d'un altre municipi, que afecta més l'altre municipi que el mateix municipi. Ho vam veure amb l'ecoparc, entre Ripollet i Montcada i Reixac, crec

recordar, i ho veiem amb la discoteca que vostè posa també en el seu informe. Una discoteca que recapta els impostos en un municipi però que provoca molèstia a altres municipis, amb la qual cosa, també, és una segona part: si abans parlàvem d'aquest excessiu garantisme, que moltes vegades provoca una manca d'agilitat i de flexibilitat en l'aplicació..., i després sobretot quan parlem d'infància podem veure de l'aplicació de la legalitat. És a dir, que no convertim aquests drets en garanties per als ciutadans. Això també provoca un segon punt, que també forma part de tot el seu informe, que és la manca de coordinació entre la mateixa Administració, però també entre administracions; i també entre administracions, en aquest cas locals, és a dir, d'una manca de cooperació, diguem-ne, horitzontal.

També veiem la discrecionalitat en l'aplicació de les normes urbanístiques. S'ha posat el cas de l'Ajuntament de Barcelona. Un ajuntament que està massa acostumat a aplicar de forma discrecional moltes coses, però també l'apartat urbanístic. Interpretacions particulars, ho veiem i ho deia vostè amb l'Ajuntament de Tàrraga. Modificacions a la carta, com podem veure a l'Ajuntament de Centelles, o la no-execució –la no-execució–, que ja és el clímax, per dir-ho d'alguna forma, d'aquest punt, d'una sentència judicial, i el canvi de la normativa. Això ens demostra que cal una major disciplina en l'ús de les eines de planejament urbanístic des del punt de vista municipal, i això també s'ha de vetllar des de la Generalitat. O les urbanitzacions periurbanes, que és un altre exemple que posem any rere any.

Un tema de l'agilitat que parlàvem i que era important, quan parlem d'habitatge. Són dos temes diferents però que afecten també un mateix principi. Intento parlar de principis, no de casos particulars, perquè, al final, els problemes s'engloben en els grans principis que veiem en l'Administració. Ajuts al lloguer i ajuts a la rehabilitació: són aquells casos on la resolució de les sol·licituds i el pagament, per tant, dels ajuts es retarden, i, per tant, provoquen que un dret que té el ciutadà no es compleixi.

Això ho veiem en els ajuts al lloguer i a la rehabilitació, però també ho podem veure en l'aplicació, per exemple, de la Llei de dependència. És a dir, quan un dret que es té reconegut, per aquesta manca de recursos que té la mateixa Administració, és a dir, que no comparteix el dret en la garantia per al ciutadà, resulta que aquest dret no es pot aplicar i provoca un perjudici per al ciutadà.

Parlant de tributs, bàsicament, la majoria de les queixes que es produeixen són dels tributs locals. Podríem dir que si hi han 946 ajuntaments a Catalunya, hi han 946 formes d'entendre i d'interpretar les normes tributàries. Això moltes vegades pot provocar desconfiança en el ciutadà i desconfiança, també, en el sistema tributari que tenim. O, fins i tot, aquells ajuntaments que tenen, diguem-ne, aquella voluntat recaptadora, no?; i els que vivim a la ciutat de Barcelona ho sabem molt bé. És a dir, aquells ajuntaments que veuen en els ciutadans, més que uns ciutadans, uns contribuents, i que confonen moltes vegades –i vostè ho ha dit abans– el concepte de taxa o de preu públic, ho confonen amb una recaptació, com si fos un impost més. I això..., cal recordar

només, per exemple, quant costa..., o en la certificació o la justificació del cost d'una fotocòpia que fa l'Ajuntament de Barcelona quan es presenten els tributs i els impostos any rere any.

Això, el que cal és un major control. Jo no diria un major control. Fins i tot el que cal és una homogeneïtzació de criteris en l'aplicació de les normes tributàries. L'eficàcia, com dèiem. Un altre cop: quan es produeix un retard a un reconeixement d'un dret, es produeix també un retard en una..., en aquest cas, quan parlem de tributs, un retard en el reconeixement d'una discapacitat, produeix un retard en la sol·licitud de les bonificacions en l'impost de vehicles. Per tant, un altre cop veiem, doncs, aquesta manca d'eficàcia, i aquesta manca d'agilitat de l'Administració.

I quan fem la comparativa entre els drets que tenen els ciutadans, un cas paradigmàtic que podem veure en l'apartat de tributs: la tributació sobre les fuites d'aigua, que s'apliquen a molts ciutadans, però que després veiem que, quan l'Administració té una fuita com la de Badalona, no passa res; no passa absolutament res. O quan veiem que el ciutadà ha demanat una sol·licitud de discapacitat i no se li atorga i, per tant, no pot demanar una bonificació, no passa absolutament res. Bé, el màxim que pot anar és al síndic. Però, vull dir, no passa absolutament res. No hi ha..., màxim, o a la Comissió de Peticions del Parlament de Catalunya. O el mateix quan parlem, per exemple, de l'aplicació de la Llei de dependència.

Acabo amb l'apartat del consum. Jo..., bé, no és que tingui la teoria, però jo crec que si la primera meitat del segle xx va ser el..., es van posar com a paradigma els drets dels treballadors, i la segona meitat els drets dels ciutadans, jo crec que la primera meitat, com a mínim, del segle XXI ha de ser el dret del consumidor com a consumidor. Estic parlant de rols, per descomptat, eh? Al final, les persones tenen una multitud de rols, però com a consumidor. I aquí jo crec que tenim un gran problema, deduït del seu informe. Jo no sé si preguntar-li si vostè creu que hi ha un sistema absolutament garantista que protegeixi els drets dels consumidors. I ja no parlo del dret del consumidor en qualsevol procés de consum, sinó aquell sobretot on la informació és diferent entre l'empresa que t'ofereix el servei –acabo, senyora presidenta– i aquell que està consumint. Poso el cas, per exemple, de telefonia. Jo crec que és important fer incidència perquè es produeixi una igualtat absoluta entre els drets d'uns i els drets de l'altre en la informació. Se m'ha acabat el temps, per tant, una última reflexió sobre aquest punt dels consums.

Gràcies, senyor síndic.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Ja per acabar el torn dels grups parlamentaris, té la paraula pel Grup d'Iniciativa Catalunya..., per Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa –és que no em vull deixar res!– el senyor Milà.

Gràcies.

El Sr. Milà i Solsona

Gràcies, senyora presidenta. Estic segur que amb una mica d'esforç al final ho aconseguirà, d'identificar-nos com a grup.

Bé, també agrair el treball del síndic i del seu equip en aquest àmbit, perquè demostra, evidentment, un gran coneixement. No volia començar per aquí, però l'última intervenció del senyor López crec que ha situat exactament de què estem parlant en l'àmbit, doncs, del consum, de l'urbanisme, etcètera.

Parlem de ciutadans o parlem de clients? I aquesta és la clau. No és un debat que ara aquí vulgui estendre, però que posa el dit a la llaga. És a dir, parlem d'una actitud passiva en què tot m'ha de venir donat, per les administracions actuant, per la tutela judicial, per les companyies? O parlem d'un ciutadà al qual cal demanar-li que la garantia dels seus drets passa també per la participació, per la seva implicació i per la seva responsabilitat? Tanco el parèntesi, perquè realment aquest és el debat per a aquest segle XXI.

Sobre els diferents aspectes tocats en aquest capítol o en aquest paquet, aniré molt ràpidament. Moltes coses ja se n'han dit. Sobre el tema de la intervenció administrativa, amb les activitats de contingut econòmic, va ser un debat que vàrem tenir –me'n recordava perfectament– amb l'informe de l'any passat. Només voldria destacar que el departament ha estat sensible i ha acollit les propostes que deriven dels seus informes, amb aspectes molt significatius, com és ara que tota l'actuació de caràcter experimental o de posada en marxa hagi d'anar acompanyada d'un protocol d'actuació de com es faran aquestes proves segons la mena d'activitat de què es tracti, a partir d'una col·laboració amb les entitats ambientals de control; i crec que aquesta és una figura que hem de treballar i hem de desenvolupar, és la clau. És a dir, l'existència d'aquestes mesures d'autocontrol per part d'empreses, diríem dotades dels suficients requeriments d'independència i d'objectivitat com perquè puguin ajudar la mateixa empresa a autoavaluar-se. Per tant, totes aquestes activitats prèvies puguin estar ja regulades. I el que s'ha dit també respecte als temes de silenci administratiu.

Amb el tema de la contaminació acústica o sorolls a la nit, doncs, efectivament es contempla ja la possibilitat d'aquestes unificacions supramunicipals. Un tema que no ha tocat, i que nosaltres creïem que tocaria i que sí que pot..., suggeriríem que el síndic ha de fer, per força..., és l'única institució en aquest país a la qual se li pot demanar aquesta feina: el tema de les antenes de telefonia mòbil i la seva incidència en la salut. Simplement per apuntar un tema que ja apareix en el seu informe, però que continuarà sortint, en què hi ha un debat no només científic i tècnic sinó ciutadà respecte a la incidència o no que puguin tenir en la salut. I aquest és un tema que, si no hi ha una institució que mereixi la confiança dels ciutadans, que pugui, diríem, acompanyar les diferents institucions científiques, amb mesuraments que s'estan fent, exploracions, etcètera, serà molt difícil que a aquest país es faci un consens sobre si hi han o no afectacions en un tema d'aquesta importància econòmica i estratègica.

Respecte als temes de l'amiant, que vostè s'hi ha referit. Jo crec que també s'ha assenyalat anteriorment. A veure, de què estem parlant? Estem parlant que hi han, a Catalunya, 946 municipis –s'ha dit ara–, i que hi deuen haver, doncs, aproximadament, un milió o dos milions de dipòsits o de teuladetes amb amiant. La qüestió que es tracta és de com s'estableixen els circuits perquè no passi tot per derivar la responsabilitat respecte a qui m'ho traurà. I tornem a allò de ciutadà o client, perquè la primera actitud és: «Això, a, m'ho ha de pagar l'ajuntament; b, m'ho ha de pagar la Generalitat; c, òbviament no ho haig de pagar jo.» I aquesta és la clau, perquè s'hauria de demanar, i s'ha de demanar que hi hagin els circuits de recollida, de conducció cap al dipòsit de Castellolí. I, per cert, segurament la necessitat d'altres centres de tractament, perquè no pot ser que a Catalunya només n'hi hagi un per a un material d'aquest tipus. Però la discussió no és tant si l'hem de considerar residu perillós o especial, i, per tant, correspon a la Generalitat, o és un residu local i correspon a l'ajuntament; no s'ha dit. Hi han residus especials de gestió local, per la seva poca entitat, i el que es tracta és de veure si les taxes i els sistemes de recollida i el que diríem el circuit d'aquest residu perillós troba un encaix fàcil de col·laboració interadministrativa en què s'internalitzin els costos corresponents.

Respecte als temes d'habitatge, crec que, bé, ens hem de felicitar que ara hàgim de mesurar els problemes amb l'aplicació de mesures per al control, doncs, de l'habitabilitat, etcètera, en setmanes i no en decennis. Fins ara havíem estat acostumats al fet que passaven decennis i no hi havia res respecte als temes de control; ara és bo, doncs, que puguem sentir un grup parlamentari que es queixa que han passat ja vint-i-un dies des que ha entrat en vigor. Ara, però, vol dir que tenim una legislació i uns reglaments a què referir-nos, i, evidentment, hem de demanar la responsabilitat que correspongui a qui s'ha retardat vint-i-un dies en proporció a la responsabilitat que li vam demanar a qui s'havia retardat vint anys.

A partir d'aquí creiem que el tractament que dona la Llei del dret a l'habitatge és positiu, perquè amb el tema de les ajudes, que és un dels grans temes que tenim pendents, evidentment la clau és que puguin ser considerades com a prestacions de caràcter periòdic, i no com a subvencions, diríem, úniques, subjectes d'una convocatòria repetida. I el fet aquest d'aquestes prestacions, tant de caràcter general com de caràcter especial o d'excepció per les ajudes a la rehabilitació o per l'ajuda al pagament de lloguers, o per l'ajuda a pagaments d'hipoteques, pot ajudar enormement a la resolució d'aquesta problemàtica.

Respecte al tema de medi ambient, també s'ha referit un aspecte, que és..., no s'hi ha referit, però que està molt present en el seu informe, que és el tema del control dels cabals, dels controls de cabals, de cabals dels rius, especialment els de les conques extracomunitàries, la que seria la conca de l'Ebre. Creiem que l'aprovació mateixa de l'Estatut de Catalunya, en l'article 117.2 i 117.3, que parla molt específicament de quines són les funcions que li corresponen a la Generalitat en matèria de policia, en matèria de control respecte a les conques no intracomunitàries, pot ajudar. I també és bo

dir que l'Agència Catalana de l'Aigua, i el seu consell d'administració, ja ha aprovat una normativa respecte a què s'ha d'exigir a les minicentrals com a sistema de monitoratge i de control i de transmissió d'informació dels seus cabals utilitzats en cada moment, i com això es pensa estendre a les conques de l'Ebre a Catalunya a partir d'un conveni amb la CHE –aquest és un tema important.

I ja que parlem d'aigua, parlem de tributs. També és una discussió –bé, una discussió, un debat– que vàrem tenir, que crec que no ha calat encara respecte a l'any passat. És que..., de què estem parlant? Estem parlant de tres coses. Estem parlant del cànon ambiental; estem parlant de la tarifa de subministrament; i estem parlant, a vegades, de la taxa de clavegueram. I els ciutadans... És natural, perquè no se'ls pot demanar que siguin uns especialistes en dret tributari, i en aquest cas, diàbolic, eh?, però aquesta és la confusió que hi ha. El cànon de la Generalitat està tarifada, està fet amb trams, contempla el consum mínim, contempla l'existència de persones amb disminució. Vostè ho explica al seu informe, que tinguin un 70/75 per cent de disminució, i se'ls augmenta el tram. I altres millores hi poden haver.

El problema és que hi han fortes resistències –i els ho vull assenyalar–, per experiència, per coneixement, al fet que la legislació catalana de l'aigua pugui dir que la tarifació municipal, la tarifació del consum efectiu, se subjecti als mateixos trams, o a trams similars homològables. Qualsevol rebut que mirin vostès del subministrament d'aigua, veuran que hi ha un apartat corresponent a la tarifació, amb uns blocs que no tenen res a veure, generalment, amb els que aplica la Generalitat, i, a més, amb un afegit, que és la taxa municipal per la utilització del clavegueram. I la clau és aquesta, perquè a Catalunya hi han moltes situacions diferents. Perquè, al damunt, hi hauríem d'afegir un altre aspecte, que és el manteniment de les instal·lacions en municipis de forta temporalitat turística, en les quals només s'utilitza l'habitatge durant un mes o dos mesos l'any, però l'ajuntament ha de mantenir tota la infraestructura de servei del subministrament de l'aigua durant dotze mesos. I aquesta és la clau de la gran diversitat de tractaments que té això, perquè alguns ajuntaments ho apliquen fent un primer bloc molt alt; és a dir, que encara que no hagi consumit un metre cúbic, te'n cobren quatre o te'n cobren vuit, perquè és la manera que tenen de rescabalar-se d'aquestes despeses.

Aquest és el tema que s'ha d'aprofundir, que suggereixo que la mediació o les aportacions que puguin venir de la sindicatura han d'ajudar a descobrir quins són els veritables problemes de les administracions locals, i a no presentar-ho com aquesta confrontació. Si no, aquest és un tema difícilment resoluble, perquè és un àmbit d'autonomia local molt important, i cada municipi té una situació molt específica respecte a aquests problemes que estem assenyalant.

I ara, per últim, el tema dels serveis. Deixi'm dir-li que he quedat, o hem quedat, el nostre grup, una mica sorpresos per la seva benignitat respecte al tractament de la tallada de subministrament elèctric. Trobem inexplicable..., una inexplicable benevolència, impròpia de les

seves característiques d'anàlisi rigorosa, quan tracta, molt encertadament, les responsabilitats que hi han a darrere, de planificació, de programació, d'inversió, en els problemes del transport ferroviari, i quan parlem dels problemes amb el subministrament elèctric, diem que les reclamacions han estat ateses molt d'hora i que s'han fet uns pagaments molt oportuns.

Creiem que valdria la pena, en aquest àmbit de prospectiva, de dir: «I per què ha passat això?» I poder haver entrat, si és que ho comparteix, en quins són els efectes perversos d'una legislació del sector elèctric espanyol, eh?, regulat des de l'any 97, i liberalitzat encara més el 2007, pocs mesos abans de l'apagada, en les quals, l'Administració ni autonòmica ni de l'Estat no té cap poder, si no és *a posteriori*, per la via sancionadora, d'intervenir en la planificació de les infraestructures i les inversions necessàries per mantenir la qualitat del servei, i que ha portat la Generalitat de Catalunya, com sap el senyor síndic, a presentar en seu parlamentària el Projecte de llei de garantia del subministrament elèctric a Catalunya.

S'havia de dir clar, i seria oportú que, en tot cas, aquesta sindicatura, a través dels seus convenis, hagués preguntat què havia passat amb les inversions que havia de fer Fecsa-Endesa a Catalunya amb el Pla tramuntana, que havien d'estar acabades totes les subestacions i millores de línies, justament el 2007, i de les quals només se n'havien realitzat una mínima part, eh?; poc més de la meitat s'havien realitzat: concretament, el 2007 havien d'estar fetes trenta-nou subestacions; sols se n'havien realitzat vint. O què havia passat amb el manteniment de les línies, tant de mitjana com d'alta tensió, o la mateixa xarxa de distribució.

Aquesta és la clau dels problemes que van tenir els barcelonins, no que després els van pagar molt bé. El problema és per què es va produir aquest problema. Perquè quan parlem del ferrocarril, no n'hi ha prou que ens hagin donat quatre mesos gratis el tren, diem que hi havia hagut una planificació nefasta i una manca d'inversió, i aquest és el tema, malgrat que sigui una companyia privada o precisament perquè és una companyia privada.

S'hauria de reclamar –i amb això acabo, gràcies, senyora presidenta–, intentant traslladar al nostre país les recomanacions que ha fet el Consell Europeu, quan diu que en aquests serveis en què es produeix una situació de veritable monopoli natural –malgrat que estem parlant d'un sector liberalitzat, en realitat estem parlant de monopoli–, el que cal és donar més protagonisme al criteri de les autoritats nacionals, regionals i locals, a l'hora de subministrar, adjudicar i organitzar els serveis d'interès econòmic, atenent a criteris de fer-los el més propers possible a les necessitats dels usuaris; que atenguin a la diversitat entre diferents serveis i diferents necessitats, i donin preferència als usuaris per raons de situacions geogràfiques, socials o culturals, amb el deure de garantir un alt nivell de qualitat, seguretat, accessibilitat. I dir clarament que això, en aquest moment, la nostra legislació ultraliberal en matèria de sector elèctric no ho contempla. I aquest és el veritable origen del problema que hem patit.

Gràcies, senyor síndic; gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

A vostè, senyor diputat. Farem ara, com sempre, una petita aturada d'uns cinc minuts. Una miqueta més? Deu? (Pausa.) Bé, doncs, a les sis menys vint-i-cinc, aproximadament, ens trobem aquí.

Gràcies.

La sessió se suspèn a un quart de sis de la tarda i deu minuts i es reprèn a dos quarts de sis i catorze minuts.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, tornem a reprendre la sessió. Senyor síndic, per contestar, quan vostè vulgui.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. Voldria començar per un suggeriment que ha sortit per part del Grup Socialistes, que seria bo fer el negatiu de l'informe –jo diria el positiu de l'informe–, que és subratllar allò en què s'està complint amb la gestió pública, no? Nosaltres som els primers interessats en el fet que tinguéssim temps i, per tant, insisteixo –ja els vaig dir que era taure–, en el fet que no féssim sessions amuntegades i a la rapidesa que ens veiem obligats a fer-ho quan són matèries molt complexes, i que, a més, ens permetés assenyalar el que se'ns demana, la part positiva de l'Administració, i també els mecanismes que nosaltres voldríem col·locar de col·laboració amb l'Administració, com en alguns casos estem fent amb departaments.

El síndic que els parla de vegades no és molt sensible, i pot deixar alguna seqüela, però és molt optimista, i creu que això es podria fer i s'hauria de fer; ho estem fent ja des del síndic, però si volen que ho expliquem encara amb més detall és un altre argument perquè els digui: «Si us plau, prenguem més a fons les sessions que podem habilitar per discutir un conjunt de qüestions tan diferents i complexes.»

Entrant en matèria, nosaltres no hem rebut pràcticament queixes sobre el tema de la sequera, excepte posicionaments dels ajuntaments de la Cerdanya i el seu consell comarcal quan sonava més la possibilitat de la captació d'aigua –per dir-ho en els termes exactes amb què es presentava– del riu Segre; i després una consulta que ens va fer la JARC.

I sobre el control dels cabals, nosaltres, que els hem parlat que estem treballant també sobre qüestions que afecten l'aigua en general –ja vam treballar sobre els nitrats i bastants ajuntaments, i després, també, en moltes altres dimensions–, entendran que hàgim adoptat una posició d'extrema prudència, pel que podria significar en aquests moments cap mala interpretació sobre una qüestió que està enmig de qualsevol debat. I en aquest sentit, de nou, amb el senyor Milà, ens tornem a discutir sobre el cànon de l'aigua. Sobre quelcom que veiem massa rígid, de difícil modificació, que és el que s'assenyala en l'informe, fins i tot en el cas que ha citat vostè, de persones discapacitades, i purament i simplement demanaríem una major capacitat de modular-lo,

no de les altres dues parts a què vostè s'ha referit, de modular-ho en virtut de les necessitats.

Sí que es pot parlar, sense cap demagogia, de l'injust tractament de les fuites de particulars, quan es pot demostrar de forma fefaent que no han estat provocades, i quan s'hauria d'atendre potser amb més força el suggeriment que estem fent que es busqués una forma de baremar la factura a partir dels darrers consums, que no pas amb altres indicadors. Deixo de banda si a sobre, per major inri, després s'ha «descobert», entre cometes –perquè em sembla que fa bastants anys que existia–, aquesta macrofuita d'aigua.

Nosaltres no som optimistes sobre l'ús de la Llei de contaminació acústica? Ens pregunten. No, no en som. No en som perquè veiem una –per dir-ho en termes molt gràfics– certa fractura entre ajuntaments i el departament. Sempre se'ns respon que es presta suport als ajuntaments; no veiem que s'obrin línies com les que estan previstes en les lleis, i, per exemple, encara és hora que hi hagi alguna secció administrativa d'entitat en el mateix Govern per treballar aquesta qüestió monogràfica. Hem rebut queixes sobre Sallent. Vàrem treballar-ho ja des de l'any 2005. Se'ns va respondre des de l'Administració que hi havia una actuació en marxa. I ara hem reobert el tema per veure quina és la resultant d'aquesta actuació.

I, sobre els abocaments de terres al Penedès, hi ha una queixa a l'entorn de la Nou de Gaià, on l'Administració havia actuat correctament, i una altra sobre Sant Jaume dels Domenys, que encara està oberta, però que en cap situació podríem dir que tenim una pauta generalitzable, o sigui que hauríem d'analitzar exemple per exemple.

I sobre el tema de l'amiant, insistim en el que es diu a l'informe. Nosaltres som conscients que podem fer distincions sobre quin tipus de situació parlem, si és una determinada obra, d'una dimensió o una altra, però qui ha de gestionar sobre aquest residu? Aquest és el problema que plantegem en l'informe. Una situació que és superdemostrat perillosa *per se*; no és perillós perquè estigui en una obra petita o en una obra grossa. I en aquest sentit, segurament, hi hauria d'haver més control sobre el proveïdor, i sobretot hi hauria d'haver una major capacitat de resposta de política pública per part del Govern, especialment quan parlem d'ajuntaments que no tenen recursos per fer el tractament d'aquest residu.

Se'ns ha demanat sobre un tema que formalment no és de l'informe de 2007: la seguretat nuclear i la central d'Ascó. Jo diria que dissortadament no és de l'informe 2007, perquè l'origen està el 2007, al novembre del 2007 –ho hem sabut ara. O sigui, dir-los que hem obert una actuació d'ofici, i que estem..., malgrat la feblesa competencial de qui els parla com a institució sobre aquesta temàtica nuclear, dins de les rodalies que podem entrar nosaltres, hem començat a treballar des d'una actuació d'ofici.

S'ha parlat del problema de l'empadronament i l'habitatge, i aquí podem veure dues perspectives del tema: d'aquells que abusen del padró per gaudir d'una sèrie d'avantatges, malgrat que, en realitat, no viuen on diuen

que estan empadronats, i que són pràcticament..., parlem de segones residències transformades subreptíciament en primeres residències, a l'Empordà, a la Cerdanya –aquí s'ha parlat del cas de Cadaqués. Però ens amoïna més a l'inrevés: la d'aquella gent, especialment jove, que en la recerca d'habitatge pot marxar o bé ha de marxar de Barcelona i la seva àrea, quan no reuneix condicions per accedir a aquest habitatge amb la seva continuïtat encara d'empadronament a la ciutat de Barcelona.

No voldríem entrar en un debat que ens sembla de discrecionalitat política sobre quines són les millors polítiques per promoure l'adquisició d'habitatges, entre el model Generalitat i el model Solbes. Això creiem que forma part més aviat del legítim debat politicopartidista entre vostès; i, a més, en aquest cas, quan hi han dos governs que han emprès camins diferenciables respecte a això. Sí que insistim en el tema del control sobre les cèdules o les llicències, sobre tot allò que correspon a l'Administració, amb pisos, amb pàrquings, amb objectes d'aquest domini, que després es pot demostrar que ni compleixen les condicions per les quals formalment han estat adquirides.

Nosaltres som categòricament crítics amb les insuficiències d'inversions en el sector elèctric, categòricament crítics. I no voldria –i sortiria directament a continuar l'argumentació que feia servir el senyor Milà– cap engany sobre el que nosaltres diem. S'ha complert amb el procés de receptivitat sobre les queixes que hi va haver per l'apagament, però no vol dir que hi haguessin clares insuficiències, que estan en l'origen de l'apagament. Li diem encara, fins i tot: no acabem de tenir del tot l'entrellat ben clar sobre aquella famosa qüestió del cable i de la Red Eléctrica, de Fecea, però sí que hi han, molt abans d'això, insuficiències clares d'inversions, que es poden atribuir al gestor elèctric i, en segon grau, a la tasca de policia administrativa que té l'Administració sobre aquest. Nosaltres no hem analitzat el protocol d'emergència de Barcelona. No hem tingut cap queixa, no l'hem valorat. Sí que, com que ha estat motiu d'un plantejament aquí, els asseguro que ho analitzarem.

I considerem que en tot el tema de la telefonia mòbil i els plans comarcals, i el que, des de..., s'està plantejant, nosaltres..., els meus antecessors, ja des de finals dels 90 van plantejar aquest tema en aquest Parlament. Aquest Parlament l'any 2001 va crear una comissió d'experts per estudiar la qüestió. Per tant, també poden buscar, fins i tot, en els fons d'aquest Parlament, què és el que s'ha arribat a dictaminar. Sí que veuran que en el cas del síndic anem seguint cas per cas quan es compleix i quan no es compleix amb la normativa. I no s'oblidin que aquí tenim un cas claríssim de NIMBY: quan tothom vol portar un telèfon mòbil amb el correu electrònic, amb els iPhones i totes les coses així futures, etcètera, i potser, al mateix temps, hom es queixa que hi hagi l'antena. Veiem quin tipus d'antena, amb quines condicions i amb quina possible contaminació.

Nosaltres creiem, entrant al camp plenament del consum, que hem d'avançar en la declaració de drets d'interès general. Evidentment, amb tots els ets i uts perquè puguin ser exercibles. És evident que hi pot haver un

excés de garantisme, que deixi falses expectatives, o desil·lusions, quan les declaracions no puguin ser traduïdes. Els recordo que aquí vam plantejar un informe sobre la banda ampla –i ho dic amb orgull, perquè pertany a Catalunya, ja–, que va ser rebut per la Comissió Europea, i en concret pel comissari sobre telecomunicació i que està incorporat al llibre verd de comunicació a escala europea, on plantegem amb força que la banda ampla sigui declarat un servei d'interès general, i sigui un dret exigible.

Creiem que és un camí a avançar per la normativa europea i per les legislacions que l'han d'aplicar. I això em permetria dir el mateix sobre els drets dels consumidors. No voldria entrar en el debat que vostès han encetat, amb tot el dret del món, sobre si ciutadans o sobre si clients, com a consumidors. Sí que els recordo que en l'informe analitzem, de vegades amb lupa, què es fa dels impostos que han d'anar per a aquests determinats serveis o de les taxes, o, ja que parlem de companyies privades, del que es paga en les factures. Aquella llei que està en l'origen fins i tot dels parlaments de, quan es demana una contribució, el dret a exigir –ara parlo d'una contribució en genèric, no parlo d'una altra– sobre el seu ús.

Nosaltres hem treballat amb alguns dels anomenats síndics o defensors d'empreses; és tot un altre nivell. No tindran, diguem-ne, les característiques ni institucionals ni de reconeixement del marc legal que té el Síndic de Greuges o els defensors a escala d'altres comunitats autònomes, a nivell d'estat, o els que ens relacionem, com després parlarem, a escala internacional. Tenen un rol diferent, i l'únic que els puc dir que nosaltres valorem molt positivament, com quan l'exerceixen, sabent que és una cosa de substància radicalment diferent del síndic. Per començar, estan nomenats per les mateixes empreses. Els donaré un símil que potser m'entendran. Nosaltres valorem la diferència; valorem, sense fer cap mena de classificació ni de millor o pitjor, entre els que s'anomenen «ombudsmen», de vegades, que són comissaris governamentals en alguns sistemes, i el que és una institució d'origen parlamentari, amb una radical independència, que permeti que aquesta independència el dugui a qualsevol tipus d'investigació o de crítica.

I, per últim, dir-los que nosaltres tenim en aquests moments, signat i en pràctica el conveni amb Telefònica; que treballem amb força efectivitat amb Fecea-Endesa, però que anem també camí d'un conveni amb ells. Estem estudiant, en una fase molt més preliminar, amb Gas Natural i amb Agbar, un conveni similar, i voldríem entrar en algunes qüestions que semblaria que s'escaparien del món dels convenis, com són Ferrocarrils. Hi han empreses públiques, hi han empreses creades pel poder públic, que s'escapen també del control d'aquest Parlament, de vegades, però que afecten serveis molt importants per a la gent. I voldríem també que quan totem amb algunes dificultats, des del rescabament patrimonial fins a l'atenció amb un tipus de tarifació, etcètera, poguéssim, com a Síndic de Greuges, treballar-ho en un nivell com pot ser el del conveni.

Moltes gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies a vostè, senyor Ribó. Ara els grups parlamentaris poden fer ús, si ho consideren oportú, d'un segon torn de tres minuts, per si volen fer-li algun tipus de comentari al síndic.

Gràcies.

La Sra. Pifarré i Matas

Gràcies, presidenta. Tres apunts, simplement, molt curts. De tot el que hem parlat avui, claríssimament és necessari insistir en la major coordinació entre les administracions, en un doble sentit: Generalitat - administracions locals, administracions locals - Generalitat, i Generalitat - Administració general de l'Estat i a la inversa. No s'hi val a dir això de «això és la meua competència» o «això no és la meua competència», o «això ho faig per la via dels fets».

Darrerament, sobretot, nosaltres pensem que des del Govern de la Generalitat ho estem sentint massa vegades, «això no és de la nostra competència». I aquesta concepció no solament ens molesta sinó que no hi estem acostumats –la veritat.

Un segon apartat, que és el de les tecnologies de la informació i de les comunicacions, i el tema de la banda ampla, administració electrònica... Considero absolutament essencial, considerem absolutament essencial que entrin en funcionament, perquè és una condició indispensable per a la modernització real de les administracions i per proporcionar bons serveis als ciutadans. I no solament als ciutadans sinó que a les empreses. Si no, a l'informe de l'any que ve, del 2008, tornarem a parlar molt de moltes de les mateixes coses que hem parlat avui.

I, per últim, fer un aclariment als retards de la normativa. Mirin, jo considero que hi ha una gran diferència entre fer fum..., és a dir, es fan les grans declaracions, i després es concreten en un «aquí pau i demà glòria». I nosaltres creiem que les coses s'han de fer de veritat. I, sobretot, en ser responsables. I crec que no cal ser ridículs amb el fet que després de quatre anys i mig continuem parlant dels vint-i-tres anys anteriors.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Algun altre portaveu vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*) Senyor Donaire, no..., sí. Senyor Milà...

El Sr. Donaire Benito

Bé, amb la capacitat sintètica de la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula, també voldria fer esment de tres elements que el nostre grup dedueix de l'informe i de la resposta que ha fet el síndic. En primer lloc, la importància de la planificació; i, per tant, el valor que té l'acció preventiva dintre de la gestió en tots els nivells de l'Administració.

En segon lloc, redundar en la importància de la coordinació entre els diversos nivells de l'Administració, que tot i així s'ha de dir que en l'informe es detallen

molts casos en què aquesta s'està donant, en què s'està millorant. I el nostre grup dona molt de valor o molta importància a tots els mecanismes que tinguin a veure amb l'Administració electrònica. És aquest un dels instruments essencials per permetre la connexió entre nivells d'Administració que després tenen dificultats de coordinar.

I, en tercer lloc, detectem l'aparició o la consolidació d'allò que alguns estan començant a anomenar «la segona generació de drets». I, per tant, no deixa de ser, amb allò que fèiem al principi, una anàlisi del negatiu, és a dir, d'allò del que la gent no es queixa. Les queixes i les consultes, algunes d'elles comencen a fer front a elements que posen de manifest que algunes de les qüestions essencials de la societat estan ja consolidades, i, per tant, la societat es veu afavorida a plantejar altres temes que nosaltres considerem igualment rellevants.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Senyor... (*El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.*) Seguim l'ordre, senyor Milà. Senyor Carrillo? (*Pausa.*) Senyor López?

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. La meua intervenció és una d'aquelles que, com han intervingut altres grups, doncs, cal posar sobre la taula alguns aspectes importants.

Jo no volia entrar..., com el Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa sempre fa comentaris de tot el que hem dit abans altres portaveus. Jo no volia entrar en un debat sobre consumidor, i ho he dit molt clar, i qui tingui oïdes que escolti, com deien, i molt clar, que són rols diferents. Però sí que em semblava important fer aquesta menció. Ja sé que el Síndic de Greuges, doncs, té el seu àmbit d'actuació, és l'àmbit públic, i l'àmbit de l'Administració de la Generalitat de Catalunya, i els drets dels ciutadans de Catalunya, però també –que era una reflexió que em semblava important– és com a rols dels consumidors, encara quedava molt per fer; encara tenim molt àmbit de treball de la defensa dels drets dels consumidors. Sobretot en aquells àmbits on no hi ha..., on podem parlar que no hi ha una liberalització plena, i on la informació que pot tenir el consumidor és molt menor, és a dir, aquesta desigualtat de la informació entre qui ofereix el servei i entre el que rep el servei. I jo crec que és important i podem veure moltes de les consultes que es fan, per exemple, de l'àmbit de la telefonia.

Com deia, i també importantíssim: és una qüestió..., moltes vegades quan un s'enfronta a un informe com el del síndic té el dubte de fer l'anàlisi ideològica, per descomptat. Hi han coses que un pot estar-hi d'acord des d'un punt de vista ideològic.

Un segon aspecte és des del punt de vista legislatiu. És a dir, si s'aplica o no s'aplica la llei. Jo crec que el seu àmbit és aquest. És a dir, com s'aplica la llei i com s'apliquen els drets; el que intentava dir: com els drets es converteixen en garanties. I un dels problemes és a vegades excessiva manca de flexibilització i agilitat de

l'Administració. I, segon, com han dit altres portaveus, la manca de coordinació entre administracions. I crec que aquí és un punt fonamental.

I, com deien altres portaveus, el punt de vista telemàtic o el punt de vista de les noves tecnologies ens ha d'ajudar. I, per tant, cal una col·laboració entre administracions. Per exemple, per posar en marxa, doncs, xarxes de treball entre les administracions per garantir millor els drets. I que això no signifiqui que una administració entra en l'àmbit d'una altra administració, sinó que significa que, al final, el més important, més important que les autonomies de les administracions són els drets dels ciutadans. I jo crec que això és fonamental. Perquè moltes vegades sí que ens trobem que amb aquestes lluites que tenim entre les autonomies que tenen les diferents administracions no entrem a defensar els drets dels ciutadans, i al final es queda com en uns llimbs de lluites interadministratives.

Era bàsicament..., i són temes que podríem parlar en aquest bloc o en l'altre bloc, perquè em sembla que són temes que passen de forma transversal per tot l'àmbit d'actuació del síndic, i que ens hem de plantejar, perquè resolts uns és important resoldre els altres.

I, després, l'altre punt: si garantim drets, aquests drets han de tenir uns recursos humans i econòmics suficients perquè les expectatives que es creen es puguin complir.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Senyor diputat, senyor Milà, quan vostè vulgui.

El Sr. Milà i Solsona

Sí, gràcies. No, només per a dos aclariments fonamentalment. Respecte al tema del tractament del cànon amb les fuites, he trobat a faltar cap referència a com valorava, precisament, el fet que la Llei de mesures fiscals i financeres, la 5/2007, de 4 de juliol, va introduir, precisament en el seu article primer, i després, justament, d'haver estat debatut aquí l'informe del 2006..., hi ha una modificació en el text refós de la legislació en matèria d'aigües que estableix un apartat específic sobre el supòsit de fuites d'aigua degudament acreditades com a fet fortuït, etcètera. Jo crec que aquest és un element que està ja recollit des del mes de juliol del 2007, i que, en tot cas, valdria la pena valorar o demanar com s'ha anat aplicant, quin tractament ha tingut, perquè va ser una recepció, diríem, de les preocupacions expressades en el seu anterior informe, del 2006. I, ho repeteixo, és de juliol del 2007, perquè vam tenir una llei d'acompanyament específica en aquest cas, no?

I, després, respecte al tema de les fuites d'aigua, jo crec que, en tot cas, no correspon aquí fer els debats polítics que es fan en comissió corresponent, però jo crec que se li ha de transmetre a la ciutadania de Catalunya que totes les administracions locals i també la Generalitat han fet un enorme esforç a incrementar l'eficiència de les nostres xarxes de distribució, i que parlar d'un problema d'una canonada d'un metre i mig d'ample o quasi dos metres, que és la que dona subministrament a tota

la regió metropolitana, i que no tenia fet encara el desdoblament necessari per raons de seguretat, no es pot frivolitzar i utilitzar, com en alguns casos s'ha utilitzat, dient: «Bé, això és el mateix cas que el senyor que té una fuita a casa seva.» No, és que estem parlant d'una artèria que, per reparar-la, obligava a deixar sense subministrament els ciutadans de tota la regió metropolitana durant quinze dies, o obligava a fer el que s'està fent, que era desdoblar la xarxa i tenir la seva estructura de seguretat. Ho dic perquè, si parlem de temes, posant-los com a exemple de mala administració, no?, posem-ho, en tot cas, amb la seva complexitat.

I, per últim, per dir que la referència que he fet al tema de consumidors i ciutadans no era pas per polemitzar amb el Partit Popular, perquè justament, precisament, crec que aquest és un gran..., un tema d'interès polític general, i no ho deia per contradir-lo, sinó per reafirmar el que es deia. Res més. Ho dic per situar el debat.

Moltes gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Senyor síndic, pot contestar.

El síndic de greuges

Sí. Senyor Milà, amb el màxim de rigor: si no em corregeix vostè o ningú amb proves a *sensu* contrari, nosaltres el que hem assenyalat amb una resolució –i, a més, no és de 2007, ja és de 2008, però ja que l'ha tret vostè...– al departament és que aquesta actuació de desdoblament que vostè ha dit es fa ara; es podria haver fet fa moltíssims anys. I quan dic «moltíssims anys», podem anar enrere tant com vostè vulgui, dissortadament.

Però, de totes formes, sí que volem dir que és positiu que es recollissin, i que es vagin recollint coses que emanen del volum de queixes que rebem, per part del Parlament; i en això li dono tota la raó, sobre aquesta rectificació en la llei de 2007, que pugui anar millorant el tracte de la gent que es considera injustament lesionada, per com se li acaba facturant.

Senyores i senyors diputats, em conviden a un debat maquíssim sobre els drets i sobre... Jo només els voldria assenyalar que és molt positiu que es vagin creant cada vegada més drets. L'Estatut en crea més. S'han fet lleis socials amb nous drets, però que, al mateix temps, es van creant expectatives de compliment d'aquests drets. I que, per tant, és lògic que això, quan va traspuant cap a diversos sectors de la societat que potser han tingut una sèrie de problemàtiques que no han estat considerades com a drets fins ara..., doncs, que plantegin les seves queixes públiques i privades. Perquè el nou Estatut, amb molt bon criteri, com la majoria de legislacions innovadores que hi ha en el camp dels defensors, ja està, ja ha entrat a assenyalar que hi ha una sèrie d'activitats privades que també afecten aquests drets, i que, per tant, si hi ha una institució que té la tasca preventiva, ex ante, i també la tasca de defensa ex post, com és el Síndic de Greuges, pugui entrar en aquests dominis, siguin públics o privats. És per això que, temes tan puntuals però amb tanta força com la discriminació possible per la no-arribada de la banda ampla, els continuem asse-

nyalant, encara que em temo que l'any que ve em diguin que ja és un clàssic. No els sàpiga greu. Els el tornaré a assenyalar encara que fos un clàssic, no?

La presidenta

Gràcies, senyor Ribó. (*El Sr. Milà i Solsona demana per parlar.*) Senyor Milà, per què em demana la paraula?

El Sr. Milà i Solsona

Per contestar una interpellació que m'ha fet el síndic respecte al fet que li aclarís una informació. Només per donar-li la informació que m'ha demanat, perquè crec que és rellevant, i m'ho ha demanat. Era per informar-lo.

La presidenta

Trenta segons, si us plau.

El Sr. Milà i Solsona

Per informar-lo.

La presidenta

Perquè, si no, iniciem aquí un debat...

El Sr. Milà i Solsona

No és cap debat, és perquè ha fet referència, i respecte d'un tema...

La presidenta

Trenta segons.

El Sr. Milà i Solsona

Moltes gràcies, senyora presidenta. És simplement informar-lo que el desdoblament de Cardedeu fins al dipòsit de la Trinitat es va iniciar, si no recordo malament, el 2002 o el 2003. Jo l'any 2004 vaig tenir ocasió de visitar aquesta conducció. És una conducció extraordinàriament complexa, però s'havia iniciat, i ho dic amb justícia, crec que era el 2002; el 2003 ha continuat. Es va interrompre per altres problemes, però dic: no és d'ara ara que s'ha fet això, no. Aquesta obra, si no s'hagués començat fa quatre o cinc anys, no la tindríem en pocs mesos. Simplement era per donar-li una informació objectiva, eh?

La presidenta

Al senyor Ribó, com vostè inicia el torn, jo, en donar-li, li haig de donar els trenta segons de rigor per contestar al que vostè li acaba de contestar. Senyor Ribó.

El síndic de greuges

Li agraeixo la informació, senyor Milà, però aquest síndic, amb tota la humilitat del món, li diu que creu que ell, i milers de ciutadans que s'hi han adreçat, sobre la fuga espectacular que ha sortit a l'opinió pública, n'hem tingut notícies fa uns mesos.

Gràcies.

La presidenta

Ara ja sí, ha acabat el debat del tercer bloc. Agrair la presentació d'aquest bloc al senyor síndic i al senyor Matias Vives. A la senyora Larios no li dic res perquè sé que continuarà la taula en el quart bloc, la seva presència, i també a la resta de persones de l'entitat del Síndic de Greuges que avui ens han acompanyat. Farem una aturada tan sols perquè puguin entrar els nous membres de l'entitat del Síndic de Greuges i, si us plau, no..., en tot cas, no es moguïn de la comissió.

Gràcies.

La sessió se suspèn a les sis de la tarda i onze minuts i es reprèn a un quart de set del vespre.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, comencem el quart bloc. Donem la benvinguda al senyor Bonal, que ara ens acompanyarà a la Mesa. Senyor síndic, com abans, té aproximadament uns vint minuts per exposar el quart bloc.

El síndic de greuges

Com vostès saben, en aquest apartat darrer, hem inclòs el que pertany..., s'escau a infància, adolescència, educació i altres activitats del síndic. I voldria dir, com abans, no pas a efectes purament informals i protocol·laris, que vull agrair la presència aquí, no només del meu adjunt per a la defensa dels infants, senyor Xavier Bonal, sinó de les assessores i l'assessor: Montse Cusó, Anna Piferrer, Judit Sartorio i Bernat Albaiges. I ara, també, la de la meua directa col·laboradora, la Gemma Sarret, que estan presents en aquesta sessió.

Sobre infància, hauran vist que tenim 510 actuacions, amb un 70 per cent d'acceptació de resolucions i un 22,86 d'acceptació parcial. I que podríem començar destacant que s'han creat instruments que havien estat reclamats per part del síndic per determinades qüestions que afecten la infància, com és la Unitat de Detecció i Prevenció de Maltractaments Infantils; que s'ha avançat en l'Avantprojecte de llei d'infància. I també els volem comunicar que, per part nostra, hem avançat sobre aquestes temàtiques amb la creació d'un consell assessor jove, del qual en vam parlar a la primera sessió –ho recordaran. També estem plantejant la reconstrucció del web d'infants i d'un material escolar sobre els drets que s'havia estès per tot el sistema educatiu de Catalunya.

I, per últim, que varem tenir l'honor de ser els amfitrions de la reunió anual de l'European Network of Ombudsmen for Children, l'ENOC, i que fins al setembre del 2008 coordinarem aquesta xarxa, i que el senyor Xavier Bonal és el seu *chairman*.

Començaríem pel sistema de protecció. El sistema de protecció a la infància encara presenta deficiències. Seria per part meua una bogeria pretendre que estigués absolutament resolta qualsevol problemàtica sobre la infància –poden sortir moltíssims casos–, però això no vol dir que no anem assenyalar on cal posar més l'accent. Veiem, per exemple, una manca de capacitat

de la DGAIA en qüestions com ara la participació dels pares en la cura dels seus fills que resideixen en centres; o ens arriben queixes sobre la manca de cohesió de la plaça assignada en centres residencials d'acció educativa als infants i adolescents sota tutela de l'Administració protectora.

Ens preocupen els problemes derivats de l'arribada de la majoria d'edat dels joves tutelats per la Direcció General d'Atenció a la Infància. Nosaltres vàrem obrir, com vostès saben, actuació d'ofici a l'entorn d'un cas que es va anomenar «Clàudia», com el seu dia va ser el cas «Alba». Vam convocar una reunió de protocols amb totes les administracions implicades, des de les que depenen de l'Administració central fins a les de la Generalitat. Tothom va refermar positivament la validesa global dels protocols, i que segur que ens han estalviat molts casos similars entre els dos moments d'«Alba» o «Clàudia», però també es tractava de veure en què podíem millorar en la seva aplicació.

Vàrem veure en l'actuació d'ofici que el Departament d'Acció Social i Ciutadania no havia assumit del tot, ni molt menys, el paper central que li corresponia, no declarant el desamparament de la menor ni adoptant mesures per assegurar-ne la seva protecció. Que accions preses pel Departament de Salut eren millores, com era la seva comunicació amb la mateixa DGAIA; o que es va trobar a faltar informació sobre aquell nadó quan estava sota protecció hospitalària. La fiscalia va reconèixer que el Ministeri Fiscal no va ser present a la presa de declaració judicial realitzada al pare de la menor, o que no es va sol·licitar al jutge d'instrucció l'adopció de mesures per protegir la menor a instar en la seva intervenció.

Caldria pensar, en general, sobre el poder judicial, i així ho vàrem transmetre, en una formació específica dels jutges sobre aquests temes. I els he de dir que d'aquí a poques setmanes el síndic de greuges de Catalunya ha estat reclamat pel Consell General del Poder Judicial a fer una ponència davant d'una nova promoció de jutges sobre aquesta qüestió.

Cal millorar els mecanismes de col·laboració de l'Administració de justícia amb la institució competent en matèria de protecció de menors; a vegades ens perdem en els viarans de la tutela, de l'emparament i de l'actuació judicial. Calia revisar que s'havia de millorar l'aplicació d'aquests protocols, i també assenyalar que algunes mesures anunciades quan el cas «Alba» no havien estat del tot només actualitzades ni implementades, eh?, com el paper del registre únic, o com l'actuació dels EVAMI. I sobretot assenyalaríem que caldria incrementar la formació dels professionals, la millora dels sistemes de comunicació entre institucions, una major celeritat en els processos i ajudar a baixar la saturació en què es troben molts EAIA.

També assenyalar-los que hem detectat queixes entorn de la problemàtica de l'acolliment familiar; poques, però amb trets comuns que preocupen, com la manca de suport i acompanyament insuficient per part de l'Administració, o com el que signifiquen les visites dels pares en horari escolar, o el retard en la resolució de la renovació de l'acolliment.

Hem fet activitats de visites a serveis de justícia juvenil: als Tíllers, a l'Oriol Badia, a l'Alzina... Hem vist, per exemple, que Els Tíllers és l'únic centre de justícia juvenil que disposa d'una unitat terapèutica de dotze places, insuficients per cobrir les necessitats que avui es donen a Catalunya. Hem vist que el centre Oriol Badia disposa de dotze places per al compliment de mesures en règim semiobert i dues places en règim obert. En les visites a aquests centres s'han posat de manifest les dificultats que planteja el desinternament dels menors un cop finalitza el compliment de la mesura judicial, en especial dels menors que no disposen de referents familiars efectius. En aquest sentit destaquem la dificultat que comporta el fet de conèixer només amb cinc dies d'antelació el desinternament al centre dependent de la DGAIA.

Hem tornat a visitar l'Oficina d'Atenció al Menor. Algú em dirà: «Un clàssic.» Bé, ha millorat el clàssic. Hem comprovat millores com la reducció del temps d'estada dels menors i els joves, com s'ha creat una tercera sala de custòdia dins de l'espai d'atenció, com s'ha formalitzat des del Departament d'Acció Social i Ciutadania un contracte de gestió al Servei Educatiu d'Atenció a Menors que es troba en aquestes dependències.

Amb tot, continuen algunes mancances que ja vàrem detectar l'any 2005, com l'espai d'atenció a menors continua no sent adequat per atendre menors que són objecte d'actuacions de l'Administració a l'àmbit de protecció. Es tracta d'intervencions amb objectius diferents, i per aquest motiu els menors que estan sota protecció haurien de ser ubicats en espai diferenciat, bé en dependències específiques de l'Oficina d'Atenció al Menor on es pugui preservar la intimitat mentre se'n localitzen les famílies o bé directament a la ludoteca de la DGAIA.

Encara que se'ns ha comunicat –i esperem que aviat, i ara molt aviat es pugui complir– que tot això es traslladarà a la Ciutat Judicial de l'Hospitalet, hem recomanat, doncs, avançar amb mesures com: posar ventilació a les sales de custòdia; millorar el servei de lavabos que hi ha en aquesta oficina; un despatx per als educadors més ampli, que el que tenen avui és clarament insuficient; visor nocturn en algunes de les seves dependències; una alimentació que no es basi només en entrepans que es poden recollir en unes màquines corresponents, i que els Mossos d'Esquadra tinguin formació especialitzada, els Mossos d'Esquadra en aquella oficina tinguin formació especialitzada per la tasca que han de fer. El Departament de Justícia ens ha dit que assumeix suggeriments amb relació a la instal·lació de càmeres i els temes de ventilació i visors nocturns.

També tenim diverses queixes d'interns en centres educatius de justícia juvenil, com la manca d'atenció i d'actuació dels advocats d'ofici, desacord amb el tracte rebut per part d'educadors o de personal de seguretat, i manca de garantia de la privacitat i dificultats en el procediment de queixa.

Hem rebut moltes queixes, en termes de qualitat, en tot el que són els processos d'adopció, darrerament en el tema del Nepal. Som coneixedors que va haver-hi un canvi en l'Administració d'aquell país i que s'estan

fent gestions per adaptar-se a la nova normativa. També vostès coneixen el cas d'Ucraïna i de l'associació que ha intentat defensar tots els pares que promovien aquell acolliment, i que encara arrosseguem les darreres seqüeles en tot el procés d'adopció al Congo, sobre el qual vàrem emetre un informe al novembre del 2006.

Que quedi clar, per part d'aquesta institució ho ha comunicat així al Parlament: «Que les possibles responsabilitats de l'Associació d'Adopció d'Infants al Congo –l'ADIC– no excusen la responsabilitat del departament de resoldre una situació de crisi per a un conjunt de famílies que han estat acreditades com a idònies per obtenir infants a les dues repúbliques del Congo per part del mateix departament.»

Hem analitzat conflictivitats que afecten la vida familiar, amb ruptures de parelles, d'especial dificultat aquestes quan hi ha fills en comú. Hem subratllat que es potencii la cultura de l'acord facilitant els pactes, d'anar més endavant en el rang legal de mediació. I, en aquest sentit, valorem l'habilitació de serveis de mediació i també normatives com pot ser el llibre segon del Codi civil de Catalunya relatiu a la persona i la família, que es troba en fase final d'elaboració, on es pot donar un impuls final a aquest tema.

I, per últim, d'aquest apartat volem subratllar qüestions que tornen a aparèixer sobre els menors estrangers no acompanyats; recordin que vam fer un informe monogràfic en aquest Parlament. Se'ns plantegen, en aquest cas, la manca de garanties en els procediments de repatriació, que es realitzen, òbviament, des de les subdelegacions del Govern. Ens hi vàrem adreçar sollicitant com les practicaven i es documentaven, si el menor estava assistit, si les resolucions administratives es notificaven directament al menor i si hi havia una assistència jurídica atès el tipus de procediment que es realitzava. No vàrem obtenir cap resposta per part de les subdelegacions; vostès ja saben el perquè. Ho torno a dir, malgrat que hi ha hagut sempre un clima molt positiu de col·laboració amb les subdelegacions del Govern, que quedi meridianament clar, eh? Suposo que m'estan entenent, i prou.

Des d'aquesta institució ens vàrem adreçar al Defensor del Pueblo, li vàrem passar totes les recomanacions. Sabem que ell ha demanat que es procedeixi a la revisió de setanta-dues resolucions de repatriació, que es notifique al menor les resolucions que poguessin recaure en expedients de repatriació, mitigació de recursos que poden fer-hi. I sabem que s'han iniciat els tràmits per a la signatura d'un conveni de col·laboració entre les subdelegacions del Govern i l'Il·lustre Col·legi d'Advocats. En aquest sentit, nosaltres ens continuem reunint amb els col·lectius d'entitats per ajudar-los en aquesta temàtica.

Pel que fa a l'educació, incrementa el nombre de queixes que podrien resumir-se en dos grans apartats: sobre l'equitat i sobre la qualitat del sistema educatiu. Són 1.128 les actuacions l'any passat, amb un vora 80 per cent d'acceptació de resolucions i un 18,14 per cent d'acceptació de resolucions parcials. Veiem una lentitud excessiva i altres dificultats en consolidar el servei públic educatiu tal com s'ha definit en el Pacte nacional

per a l'educació, sobretot per reduir les diferències existents entre centres escolars i la seva composició social o que tenen altres característiques tutelars que afecten la qualitat, i que això incideix en la segregació escolar.

Creiem que no s'estan aplicant amb la deguda celeritat mesures que estan en el pacte nacional, com, per exemple, les que estan previstes per garantir la gratuïtat real de l'escolarització, sufragades amb fons públics, on continua havent-hi, entre cometes, les anomenades «aportacions voluntàries». Encara són pocs els centres concertats que han establert contractes programa amb el Departament d'Educació, que seria una mica l'instrument base per superar aquesta situació.

I veiem que continua havent-hi indicis de segregació escolar i de polítiques de ràtio de grups i de reserves de places que l'afecten, i hem rebut queixes respecte a això. I constatem la necessitat que l'Administració combati la segregació escolar, malgrat que cal reconèixer que hi han factors que redunden en la segregació escolar que provenen d'altres dimensions estructurals, com la mateixa segregació urbana.

L'Administració no sempre aprofita prou el marge d'actuació que té en el camp de política educativa, com es podia veure en el terreny normatiu, en el decret d'emissió, per exemple, 75/2007, o en l'actuació de l'Administració per contribuir a reforçar o reproduir la segregació escolar dels centres quan s'amplien ràtios, o quan es fa una obertura de grups o de reserves de places per a unes altres necessitats educatives específiques que s'han dut a terme en determinades zones. I hem rebut queixes respecte a això.

Els recordo que nosaltres en un termini breu els presentarem un informe monogràfic sobre segregació escolar; i també els recordo que avui mateix el Departament d'Educació ha presentat l'esborrany de l'Avantprojecte de llei d'educació que el Síndic de Greuges analitzarà amb molta atenció per valorar com des de les recomanacions que hem estat fent hi ha una recollida d'aquestes que ens permetran encara modular més l'informe que els plantejarem en aquest Parlament.

Un altre any –ja ho sé: «clàssic»– els hem d'assenyalar irregularitats comeses per famílies en alguns centres en el procés d'admissió: falsos empadronaments, amb un grau de comprovació del domicili habitual dels alumnes per part dels ajuntaments molt variable; amb alguns ajuntaments que només actuen quan hi ha denúncies específiques amb noms i cognoms d'alumnes que presumptament han falsejat l'empadronament; amb un empadronament en domicili diferent del de residència, que no sempre és identificat pels ajuntaments com a situació irregular, o sigui, una permissivitat; amb situacions investigades i identificades com a irregulars per part de policies locals i en què l'Administració local decideix que no cal donar de baixa del padró, malgrat que la seva mateixa policia els evidencia que allò és fals; amb poca celeritat diferents administracions que intervenen per garantir la resolució de les presumptes irregularitats abans de començar el curs escolar, que és quan s'haurien de resoldre per no crear la desigualtat de drets en l'admissió en els centres; amb problemes de coordinació entre ajuntaments i Departament d'Educa-

ció, i amb poca agilitat al procediment establert per la normativa en casos que hi hagi desacord de la baixa del padró per part de les famílies que el falsegen.

Cal buscar mecanismes de comprovació i resolució més àgils i efectius, i aquí, responent al que em plantejava el Grup Socialistes, hem d'assenyalar que hi han casos de bones pràctiques, com el que hem analitzat a Figueres. I, per tant, el positiu, el negatiu de l'informe: hi han ajuntaments que han disposat actuar de forma ràpida i amb celeritat.

Més greu encara pel qui els parla és trobar centres escolars que realitzen pràctiques irregulars per seleccionar la demanda, casos on s'ha anat a la contractació temporal de pares per poder obtenir els punts dels fills de treballadors del centre; manca de decisió a les ordres d'actuació per part del departament per fer-hi front, o queixes sobre la invitació a les famílies per part de la direcció d'un centre perquè falsegen la informació del domicili o de residència en la sol·licitud de preinscripció.

En un altre apartat de l'informe vostès han trobat les queixes sobre els dèficits en l'atenció a l'alumnat amb necessitats educatives especials. Aquí tenim dues problemàtiques molt específiques: el dret d'aquests infants a accedir a una educació inclusiva, tendència internacional reconeguda com un dret i que hauríem d'anar apuntant en comptes de separar-los del que és el sistema global d'educació, i l'establiment de mesures de suport personalitzades per al seguiment d'aquests casos.

I aquí ens trobem que hi ha hagut un important augment del nombre d'unitats de suport a l'educació especial, però hi ha una insuficient dotació d'auxiliars a educació especial, dels anomenats vetlladors. El síndic ha exposat diverses vegades en resolucions la necessitat d'oferir suport als infants amb necessitats educatives especials durant el servei de menjador, per exemple, i que fins ara ha estat negat per part de l'Administració.

En un pla molt paral·lel, assenyalaríem les queixes sobre l'atenció als alumnes amb trastorns per dèficit d'atenció i hiperactivitat –enguany hi ha hagut una queixa de la federació catalana d'associacions de mares i pares d'alumnes amb aquest trastorn–, sigui per la manca de reconeixement d'aquest per part de l'Administració, sigui per la manca de protecció curricular; la manca de formació i d'informació; una actitud culpabilitzadora sobre els alumnes, que és absolutament contradictori i que es va en una línia absolutament a foragitar; l'aplicació de sancions i finalment l'exposició d'aquests alumnes sense tenir en compte l'existència del trastorn i les dificultats que comporta, i l'existència, en conseqüència, d'un elevat índex d'absentisme i de fracàs escolar.

També hem assenyalat la necessitat de millorar l'atenció domiciliària i educativa als infants malalts, en l'oferta de mestre a domicili que té avui encara opcional, amb la manca de convocatòria d'aquests ajuts; i tenen en l'informe uns requisits de recomanacions respecte a això. Fins ara ens hem de confessar que no hem aconseguit que el departament ens acceptés una línia de treball a partir dels nostres suggeriments sobre aquest apartat específic.

Pel que fa a la qualitat, trobem problemes en la planificació de l'oferta de places escolars: hi ha zones de nombrosos municipis catalans amb una elevada saturació de l'oferta. Hem trobat un increment molt gran de l'alumnat matriculat, però també es denoten certs dèficits de previsió de l'evolució de la demanda i certs dèficits de planificació de les ofertes existents. La saturació en aquestes zones provoca escolarització fora de la zona de proximitat, ampliació de ràtio de grups en centres amb mesures *ad hoc*, que serveixen per ajustar l'oferta inicial a la demanda real existent però que poden tenir efectes negatius sobre la qualitat –abans els hem assenyalat–, i proliferació d'escoles ubicades en aularis prefabricats.

Aquests dèficits de planificació es posen de manifest fonamentalment per l'elevada presència de centres ubicats en aularis prefabricats quan no se sap ni quina serà la seva ubicació final, ni quan s'haurà construït definitivament l'edifici, i en el retard en les previsions de construcció de determinades escoles per problemes relacionats amb les actuacions dels ajuntaments.

Des del síndic hem plantejat la necessitat d'un esforç encara més gran a l'hora de preveure i anticipar l'evolució de la demanda, accelerant tant la construcció definitiva dels centres que funcionen de forma provisional, com l'obertura de construcció de centres que estiguin pendants de construir-se. I hem suggerit controlar l'impacte d'aquelles situacions que puguin tenir sobre l'atenció a la demanda i sobre la disponibilitat de places vacants en el període de matrícula viva.

Troblem dèficit d'informació a les famílies en el procés d'admissió, queixes sobre la tardana aprovació, Decret 75/2007, que va afectar negativament la informació a les famílies. El decret s'aprovava el dia 27 de març, just abans de la Setmana Santa, i el període d'inscripcions s'iniciava just després del període. Per tant, és un període normal, diguem-ne, de desconexió en qüestions com aquesta; no es va informar sobre els canvis que portava el mateix decret en criteris d'admissió; es van detectar queixes sobre l'atenció a les oficines municipals d'escolarització –si em permet, farem un esprint per veure si acabem i com a taure que sóc tornaré a reclamar més temps per poder parlar de temes tan seriosos. I hem constatat en les queixes desigualtats socials en l'accés a la informació, que es plasmen amb diferències a nivell de coneixement del sistema educatiu. Per tant, tindran en l'informe tot el conjunt de recomanacions que fem per garantir els drets de les famílies a escolaritzar els seus fills.

I, per últim, en l'apartat d'educació m'hauria agradat estendre'm sobre el dèficit en l'escolarització de zero a tres anys, però com que vàrem discutir fa molt poc un informe monogràfic ho dono per plantejat en aquest.

Permeti'm dues pinzellades o tres sobre altres activitats del síndic. Estem incrementant el desplaçament de la institució pel territori. Els puc dir que en aquests vora quatre anys i escaig que fa que..., tres anys i escaig que fa de mandat de síndic, hem ja fet tantes visites al territori com s'havien fet en tots els mandats anteriors, i que continuarem intensificant-les. Tenen un resultat molt positiu, perquè la gent del territori, primer, agra-

eix la proximitat; segona, té major informació sobre l'existència de la institució; tercera, té una major facilitat per plantejar la seva consulta, la seva queixa o la demanda de seguiment sobre el que ens han plantejat a la institució.

Estem incrementant les activitats de difusió –coneixen vostès les xifres del grau de coneixement del síndic; les vaig subratllar en la primera intervenció en aquesta comissió. Estem explorant totes les possibilitats de les noves tecnologies per fer-nos més accessibles, i estem també intentant obrir tant com podem les portes, tant a les visites escolars, com al que és la formació en alguns cursos universitaris sobre el paper dels defensors.

Desenvolupem una política intensa de presència internacional en els àmbits dels defensors. Com vostès saben el síndic actual és director del Board Europeu de l'Institut Internacional de l'Ombudsman; i amb això estem tenint una possibilitat d'accés a molts camps que afectaran el futur de les persones de Catalunya, des del Tribunal Europeu de Drets Humans fins al mecanisme de prevenció de la tortura, passant per temes que afecten la interconnexió i intercanvi d'experiències, especialment d'aprenentatge per part nostra, d'aquells que van davant nostre –i que ho hem de reconèixer, per maduresa democràtica, per anys d'experiència– en la prevenció i la defensa i la garantia dels drets.

Els he de dir que l'any 2010 se celebrarà a Barcelona l'Assemblea Europea de l'IOI, cosa que vol dir que tindrem a Barcelona vora unes tres-centes persones de les diverses institucions dels defensors, començant pel pare de la criatura, l'ombudsman suec. Que també estem presents a la Federació Iberoamericana de l'Ombudsman, a l'Associació de la Francofonia, on nosaltres estem intentant extreure una línia d'actuació de cooperació amb Luxemburg i Bolonya pel que fa a l'ombudsman de Senegal. I ja m'he referit abans que el senyor Xavier Bonal avui presideix, fa de *chairman*, de l'ENOC, de la xarxa de defensors pels drets dels infants.

Que estem assistint a una sèrie d'activitats amb el comissari europeu pels drets humans, al qual li hem proposat obrir la primera oficina dels drets humans europeus a la ciutat de Barcelona sota l'aixopluc del Síndic de Greuges de Catalunya. I que, evidentment, estem dins de la xarxa de la Unió Europea de defensors, sigui la regional, sigui la dita nacional, estatal, per haver estat elegits pels altres defensors autonòmics de l'Estat espanyol com a representants d'aquests en la xarxa.

Que hem participat en la primera trobada de defensors de l'àrea mediterrània que va tenir lloc a Rabat. Que hem anat a diverses iniciatives puntuals; se'ns ha cridat des de diversos ombudsman europeus. I que continuem amb aquella política de sessions d'intercanvi, de *workshops* bilaterals, com hem fet amb els dos defensors d'Irlanda, amb el de la república, l'Emily O'Reilly, i amb el d'Irlanda del Nord, com amb el defensor de Portugal, Henrique Nascimento Rodrigues.

Que vam ser els amfitrions de la vint-i-dosena edició de les Jornades de Coordinació de Defensores de l'Estat espanyol, que es van celebrar a Barcelona la tardor passada. Que continuem treballant amb els síndics locals de

Catalunya: hem assistit a la seva trobada al Fòrum, els organitzem com cada any unes jornades d'estudi a partir de l'experiència i les volem plantejar sobre tot el conjunt d'assessors i de *knowlegde*, de coneixement que hi ha en aquests moments a la institució del síndic. I que a més tenim una jornada específica amb la síndica de Barcelona en la mateixa direcció, i que també treballem amb els defensors universitaris.

Per últim –no menys important, encara que quedi l'últim–, continuem potenciant les activitats de cooperació del Síndic de Greuges; les hem ampliat. En aquests moments estem ajudant a la consolidació del defensor de Sèrbia, de recentíssima creació; a l'extensió de l'assistència jurídica gratuïta en aquella república, ja són més de setze mil persones que s'han començat a beneficiar d'això, que podem impulsar amb els cabals de l'Agència Espanyola de Cooperació i l'agència catalana i l'ajuda del Col·legi d'Advocats de Catalunya; que continuem, i en una situació molt difícil, donant suport als defensors de Bòsnia i Hercegovina, situació d'una enorme violència latent; que presentarem uns protocols d'adaptació dels nostres sobre els maltractaments de menors per a aquella situació, i que obrirem una línia de cooperació, com he dit abans, en una república africana que forneix molta migració cap a Catalunya com és el Senegal.

Perdó per l'extensió, però gràcies, presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor Ribó. Tot seguit tenen la paraula els grups parlamentaris. Pel Grup Parlamentari de Convergència i Unió té la paraula la senyora Irene Rigau. Quan vostè vulgui.

La Sra. Rigau i Oliver

Gràcies, senyora presidenta. En aquest torn, doncs, reiterar les salutacions a tots els tècnics i responsables que l'acompanyen en aquesta part.

Ho hem pogut veure en l'informe, ho hem escoltat ara, i hem de lamentar el dèficit de sensibilitat, el dèficit d'eficàcia relacional que es posa de manifest que existeix en l'Administració de la infància, en l'Administració que té cura de la infància i de l'adolescència. El fet que hagin incrementat de manera notable les queixes sobre els processos d'adopció i els conflictes intrafamiliars ens fa pensar que aquest dèficit no és només per quantitat de treball, que mai hauria de comportar un dèficit de sensibilitat en l'àmbit de la relació personal, sinó també els canvis sovintejats que els responsables d'aquestes àrees han tingut en els darrers anys.

Ens sorprèn que això representi un pas enrere en el clima que hi havia entre el món de les famílies i de l'Administració en el món sobretot de l'adopció. També veiem que aquest dèficit de relació afecta la relació mateixa que les famílies biològiques i els infants tutelats tenen. Aquí està passant alguna cosa, aquí hi ha algú que no entén el seu paper, aquí hi ha algú que no treballa, no només amb professionalitat, sinó també amb la humanitat que cal abordar aquestes temàtiques.

Vostè ha parlat d'un nom, i certament nosaltres ens felicitem sempre que el síndic actua a favor de les persones més febles; i ha parlat del cas «Clàudia» i en l'informe s'explica bé. I crec que és bo fer-hi un esment, perquè precisament es va votar en contra en aquest Parlament d'una moció que demanava el registre unificat dels maltractaments infantils, el protocol sobretot en la part sanitària, i es reclamava el paper central en tots aquests processos del Departament d'Acció Social. Es va votar en contra i al cap de quatre dies va aparèixer el cas «Clàudia» i va demostrar que no estava resolt, tal com es deia.

Però, és clar, també les famílies acollidores s'han sentit maltractades en el sentit de relació, perquè el 2007 no es va desplegar la Llei de prestacions que s'havia de fer i la previsió que tenia per a les famílies acollidores. Per tant, si s'havia desenvolupat per a altres aspectes, per què no per a les famílies acollidores? Aquest menysteniment.

Un altre menysteniment greu ha estat el que porta el nom d'un país, en aquest cas, el del Congo. Vostè n'ha parlat, hi ha l'informe de novembre de 2006, i en aquests moments encara tenim pares que, tot i tenir sentència que els permet adoptar, no tenen el visat per anar a buscar l'infant. Aquest trencament, aquest esquinçament emocional d'aquestes famílies, doncs, certament l'Administració l'hauria d'haver evitat. Però vostè mateix acaba..., em sembla que és a la pàgina 172 que diu: «L'Institut Català d'Acolliment i Adopció pot» –que entenem que vol dir «ha de»– «millorar notablement tant en els aspectes de gestió, com en els expedients, com en el sistema de relació amb les famílies.»

Voldríem, doncs, en aquest apartat, demostrar que les associacions de famílies i, per exemple, les acollidores, no?, quan diuen «ens sentim abandonades»... Doncs, escolti, per part de l'Administració estem davant d'un dèficit realment greu. Com que no em puc estendre més en altres temes passem a l'àmbit de l'educació, però quan jo deia un dèficit no vull dir de recursos, que d'aquests sempre en fan falta, com aquesta millora que encara queda pendent en un tema «clàssic», com vostè deia, del centre de custòdia i oficina d'atenció, tot i haver-ho detectat el 2005, etcètera. Però ens preocupa d'una manera important aquesta mala relació, aquesta poca estima, aquesta mala eficàcia que es tradueix en tantes i tantes queixes en boca de les famílies.

Parlem ara d'educació. L'educació veiem que..., lògicament, l'accés a l'educació agrupa un nombre important de queixes i en especial a l'educació infantil del zero a tres; per tant, voldríem fer-hi aquí un comentari, igual que en les altres. Tampoc ens estendrem molt perquè vam poder defensar la nostra posició que tenim com a grup parlamentari amb relació a l'informe específic que vam fer de zero a tres, però nosaltres continuem dient el mateix: la solució a la falta de places no pot venir exclusivament de la construcció pública de places públiques, sinó que s'ha d'estendre al zero-tres l'esperit del Pacte de l'educació, del pacte nacional. És un servei públic, el pot prestar un centre que no sigui de titularitat pública.

El fet de voler restringir sistemàticament l'oferta pública a la titularitat pública en el zero-tres i el mal ritme que porta de construcció de llars d'infants la conselleria amb els convenis que tenen firmats estan afectant la gent. Massa sovint l'Administració parla de convenis signats, i vostès ho saben; nosaltres sempre defensem que són les places amb cadira i tauleta per als infants el que demostra l'increment o no increment de places. Per tant, entenem que aquest dèficit d'escolarització dels zero a tres s'hauria de superar amb una visió més ampla del que s'entén per servei públic.

També en aquest sentit, quan parlem de l'accés a l'educació en la part ja de l'ensenyament de parvulari obligatori, veiem que continua havent-hi una important disconformitat de les famílies amb l'escola assignada, però és que no podem oblidar que com més tancada és una zona més dificultat hi ha a l'hora de satisfer. Perquè fixin-se que, per exemple, en el repartiment com més tancada fas la zona més difícil és repartir els nens de determinades característiques, sobretot si el barri en el seu conjunt té aquelles característiques. Per tant, aquí mereix una reflexió la bondat o no-bondat d'una zona tancada o d'una zona oberta, però el que sí que es posa de manifest, i que el síndic ha explicat amb molta veu, és l'incompliment flagrant del Pacte nacional per a l'educació.

I en aquest cas vostès parlen, per exemple, de la queixa que els ha fet el municipi de Calldetenes; i, escolti, aquest any que ve podran fer la queixa encara tres-cents centres, els tres-cents centres de les escoles rurals de Catalunya que per tercer any no tindran la sisena hora. En aquests pobles, a aquests nens, l'Administració catalana, per haver planificat malament la implantació de la sisena hora, li deurà a cada nen 525 hores. Home, escolti, Déu n'hi do! Per tant, estem aquí davant d'una inequitat en la implantació de la sisena hora que entenem que el síndic ha d'abordar ja d'una manera global, perquè per tercer any es tornarà a posar de manifest.

Les necessitats educatives especials. Té tota la raó quan diu que encara falten vetlladors, però ja avisem: hem perdut recentment aquí una proposta de resolució que el Govern, bé, els partits que donen suport al Govern no van voler avalar, que era la previsió de tenir vetlladors també a les llars d'infants públiques, perquè també hi ha nens de zero a tres amb dèficit, i a aquests nens se'ls nega el vetllador.

La gratuïtat real. El síndic ens diu: «Encara són pocs centres els que han establert el contracte programa.» I tan pocs, síndic!, i menys n'hi haurà, perquè de la manera que s'han establert no es poden cobrar; i, per tant, resulta que no s'està gastant la partida pressupostària destinada als contractes programa i no està garantint la gratuïtat, aquesta gratuïtat real, que era la clau del Pacte nacional per a l'educació.

I, sap per què? Perquè l'incompliment flagrant del pacte, que deia que en dos anys s'havia d'haver estudiat el cost del mòdul escolar..., ara, a vigílies de debatre una llei en el Parlament, no sabem quin és el cost del mòdul, perquè no s'ha fet aquest estudi. Per tant, malament anem perquè desapareguin aquestes aportacions que el conseller va definir amb tant «d'encert» «voluntàries i

necessàries» per als centres –ja m'han entès, «l'encert» amb cometes.

I ha parlat de la zonificació, i en aquest sentit sí que penso que ens hem de felicitar que, aquesta recomanació que vostès fan que potser hi hauria d'haver un límit màxim d'admissió d'alumnes amb necessitats educatives, l'avantprojecte de llei ho preveu. Per tant, almenys hi ha una recomanació que està inclosa en l'avantprojecte que acabem de conèixer en què hi haurà un límit d'alumnat amb necessitats educatives especials.

Pel que fa a l'ús fals de l'empadronament. Estem d'acord que ara hi ha més recursos, com deia el síndic adjunt per a la infància fa poc en unes declaracions que hi havia d'haver més mecanismes. Miri, l'article 84.4 de la LOE es va posar per a això; i aquest article ha de ser desplegat, i el Govern no l'ha desplegat. Per tant, nosaltres instem que es desplegui l'article 84.4 de la LOE per tenir ja definitivament saldada aquesta qüestió.

Ara, també hem de dir que ens plau veure en el seu informe com es recull que una resolució del Parlament ha aconseguit..., una de les poques resolucions que hem aprovat conjuntament tots els grups; va ser amb relació a les mesures que s'havien de prendre per millorar l'atenció als infants amb TDAH. Ja s'ha encarregat l'estudi que va demanar aquesta proposta de resolució; i, per tant, finalment entre síndic i Parlament aquest col·lectiu comença a tenir un camí més positiu davant seu.

Ens preocupa –igual que a la meua companya, la diputada Pifarré; abans ho ha esmentat– com la sobrejuxtaposició de diferents administracions sol perjudicar l'eficàcia i sobretot la resposta al ciutadà. Exposem en aquest cas com a exemple el Consorci d'Educació de Barcelona. Això havia de servir, en tot cas, per millorar molt la gestió, i no ha servit per millorar molt la gestió; al contrari, la manca d'argumentació en la motivació de les respostes fetes a les assignacions d'ofici vostès les recullen també com una de les queixes que hi ha hagut. I ens sorprèn que aquestes administracions que es creen a base de xuclar competències que tenen els centres allunyen tant les famílies del mateix centre que fins i tot aquestes administracions actuen de manera despersonalitzada.

I, per acabar, dir-li que estem d'acord que les famílies no sempre obtenen la informació sobre tots els aspectes relacionats amb la preinscripció i amb prou antelació. I li posaré un cas que no és per a les famílies públiques, que fan una opció de servei públic, o públic o concertat, però que em sembla que també tenen tot el dret. A la guia que publica periòdicament l'Ajuntament de Barcelona –ara consorci amb la participació de la Generalitat– obvia any rere any les escoles que existeixen purament com a privades. Escolti, existeixen, paguen els seus impostos i obren la seva matrícula i fan la seva oferta.

Per què la ciutadania no ha de conèixer el conjunt de l'oferta? Entenem que és una opció esbiaixada que demostra una ideologització que en aquest cas no es correspon. L'oferta global de la ciutat és una, doncs s'ha de donar coneixement a totes les famílies d'aquesta oferta. Llegim cartes als diaris, rebem cartes de titulars,

fem propostes, però no hi ha manera d'arreglar-ho. En definitiva, es juga a negar la informació a les famílies per aconseguir unes suposades prioritats que es prenen des de l'Administració negant aquesta decisió en molts casos a la família.

I voldríem acabar felicitant-lo per aquestes activitats de difusió i proximitat que ens ha explicat breument, però el que fan és demostrar un lideratge important que ha aconseguit la figura i la institució del síndic. Certament, jo en puc donar fe. Anant a comprar un cap de setmana passejant-me per Ribes de Freser amb el meu cabàs a la mà per anar a fer la compra, doncs, em va plaure veure a totes les parets del carrer Major: «El síndic ens visita a Ripoll.» El paper taronja, el quadre taronja, aquell paper, i quan jo arribo miro a veure què ha passat aquesta setmana o què s'anuncia, i a cada cantonada tenia el síndic. «Home!» –vaig dir–, «síndic, que és cap de setmana, deixa'm descansar.» O sigui que em va plaure pensar que el síndic es desplaçava i que a més es coneixia no només el lloc on es desplaça, sinó els pobles del voltant d'on es desplaça.

Per tant, vol dir aquesta difusió i aquest coneixement de la figura; i poder tenir coneixement del síndic pels carrers de Ribes de Freser o bé tenir coneixement del síndic de les accions que fa, per exemple, a Bòsnia, doncs, dóna aquesta dimensió d'aquesta Catalunya que volem que tingui present cada una de les seves realitats del país, però alhora se sàpiga projectar cap al món. Per tot això, doncs, enhorabona per la feina feta i pels resultats que aconsegueix.

Gràcies, presidenta; gràcies per la seva atenció, senyor síndic.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Tot seguit té la paraula, pel Grup Socialistes - Ciutadans pel Canvi, el senyor José Antonio Donaire.

El Sr. Donaire Benito

Moltes gràcies, senyora presidenta. I si m'ho permet, senyor síndic, pervertiré l'ordre en què vostè ha fet la intervenció i començaré pel final i acabaré per l'inici, sobretot perquè vull donar rellevància a la darrera part del seu informe, que em sembla especialment important.

Com ha destacat la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula, vostè està dignificant, com han fet els seus predecessors, naturalment, però vostè està dignificant d'una manera molt notable la figura i la institució del síndic amb les iniciatives que vostè planteja. La presència internacional la trobem especialment rellevant; donem l'enhorabona a la presidència a l'ENOC del senyor Bonal; entre moltes altres iniciatives destaquem les intervencions en el camp de la formació, les activitats de difusió, naturalment, i com a diputat d'adscripció territorial, com també la diputada que m'ha precedit, li donem les gràcies per aquesta presència del síndic en el territori.

Però, si m'ho permet, cadascú és esclau de les seves particulars dèries; jo ho sóc de l'Administració. I on

l'animo a continuar amb la tasca que està portant a terme és en la difusió de les tecnologies de la informació i la comunicació. Si em permet la gosadia, senyor síndic, l'emplaço perquè esdevingui un síndic 2.0 i que d'una vegada per totes aquesta administració 2.0 a què alguns aspirem es vegi també reflectida en l'àmbit del Síndic de Greuges. I estem segurs que amb la seva tenacitat de taure se'n sortirà.

Vull ara passar al camp de l'educació. Com ha dit el síndic estem en un context molt important, estem en un context en el qual es porta a debat l'inici de la futura llei d'educació a Catalunya, i que, per tant, tota la meua intervenció estarà totalment condicionada per aquest fet. En el seu informe, com ha dit, es podrien resumir totes les qüestions en dos grans àmbits: d'una banda, els àmbits relatius a la qualitat, i, d'una altra, els àmbits relatius a l'assignació, i sobretot a l'homogeneïtzació.

Jo..., com vostè insinua en algun moment de l'informe, nosaltres considerem que l'homogeneïtzació és molt difícil de garantir; el que no pot fer l'informe és resoldre les diferències estructurals que té la demografia catalana. Quin ha de ser, per tant, l'element estructural que ha de guiar l'educació o el model educatiu a Catalunya? La igualtat d'oportunitats en un context de llibertat d'educació, que és aquest el principi bàsic que regula o que proposa la llei d'educació a Catalunya. I nosaltres des d'aquesta tribuna emplacem tots els grups –també Convergència i Unió, naturalment, també el Partit Popular, que en aquest moment no hi és– a treballar en aquesta llei d'educació que esperem que sigui una llei aprovada amb el màxim consens possible.

Aquesta llei d'educació de Catalunya el que ha de plantejar és resoldre algunes de les qüestions que el Pacte nacional d'educació no pot resoldre. També diguem-ho clar, també s'insinua en el seu informe: el pacte és un gran pacte, però és un pacte que no parla de tot allò de què s'havia de parlar, i potser algunes de les mancances d'aquest gran pacte es palesen ara en el seu informe i potser és això del que ha de parlar la llei de l'educació. I, per tant, allà on alguns veuen un problema nosaltres veiem una oportunitat per posar, ara sí de forma definitiva, doncs, el dit en el problema i resoldre de manera absoluta.

M'ha agradat molt sentir la portaveu del Grup de Convergència i Unió apel·lar al protagonisme del centre. Aquest també és un dels objectius de la llei de l'educació, el de retornar el protagonisme de l'acció educativa als centres; i, per tant, estic convençut que en aquests aspectes ens hi entendrem.

On sí que discrepo –i m'ho permetrà– és en les apel·lacions als errors de planificació. Tot té un context, i el context en el qual ens trobem és un increment radical de l'oferta, un increment radical de la demanda. Si volen els dono alguna dada. El curs passat, 2006-2007, 3.700 nous n'inguts al sistema educatiu. En el primer trimestre del 2007, 2.500 més. O una altra dada: ja no només els nous n'inguts, sinó la circulació dels estudiants. En el curs 2006-2007, 19.000; en el primer trimestre del 2007, 11.000 persones. Això genera un estrès, una complexitat al sistema de planificació que a ningú se li escapa.

Hi han altres elements com, per exemple, la incorporació de la sisena hora. És veritat, hi han alguns centres en els quals no s'ha aplicat i sobre aquests hi ha un dèficit, però si volen, però si vol podem comparar totes aquelles escoles que s'han beneficiat d'aquesta sisena hora respecte a l'oferta d'hores que donava, doncs, el sistema educatiu en el seu moment. I, per tant, podem fer les comparacions en termes geogràfics però també les podríem fer en termes temporals. No és, però, l'objecte de la meua intervenció.

I també el nivell d'exigència ha anat *in crescendo*; i, malgrat tot, nosaltres considerem que el sistema de planificació és raonablement bo. És una vacant un problema? Depèn de com es miri. Una vacant és una oportunitat perquè no torni a passar que una disfunció en el sistema faci que no es pugui resoldre una sobredemanda de cap altra forma, que és en els mòduls o en els sistemes prefabricats.

I, sobre el tema d'educació, algunes qüestions més puntuals. Nosaltres celebrem en el sistema d'escolarització l'aparició de les oficines municipals d'escolarització i de les taules mixtes de planificació. Sobre el tema de la validació, ja li he dit que cadascú té les seves dèries personals; la meua torna a ser la mateixa: una administració electrònica resoldria això d'una manera absolutament eficient. Una administració electrònica en la qual totes les instàncies de l'Administració tinguessin i compartissin els mateixos mecanismes i la mateixa informació faria, en primer lloc, que aquesta informació que circularia seria la mateixa, i, en segon lloc, i encara més important, que no caldria ni tan sols apel·lar al ciutadà constantment perquè aportés una informació que l'Administració ja té. I, per tant, és aquesta administració electrònica la que també incorpora el principi de veracitat que és imprescindible perquè el sistema educatiu funcioni.

Dèficit de la informació, existeix, costa d'entendre, però existeix. Nosaltres pensem que en aquest cas hi ha hagut un bon desplegament. És molt bona la pàgina web, hi ha hagut un sistema d'anuncis en els mitjans de comunicació molt important. Senyora Rigau, els mitjans d'Administració pública han de donar publicitat dels sistemes públics, no dels privats; les empreses privades tenen mecanismes privats de donar la publicitat, el sistema públic ha de donar informació sobre els mecanismes públics. Però aquest és un altre debat. A mi m'interessa més el debat de com aconseguim que la informació arribi amb un sistema del qual un desplegament d'informació als mitjans de comunicació, amb les pàgines web –i aquí torno a l'1.0–..., no arriba de forma suficient a alguns ciutadans. Com millorem la microinformació? Que moltes vegades és tan important com aquesta macroinformació.

I acabo el capítol sobre educació recordant que és veritat: hi ha un dèficit de places zero a tres, hi ha un dèficit perquè hi ha una demanda, una demanda nova; n'estem parlant constantment, sobre una societat que reclama amb tot el sentit del món nous drets, i això obliga a un sobre esforç les administracions. Però no em puc estar de recordar que a finals del 2007 l'Administració ja havia concertat amb les administracions locals trenta mil

noves places i que, per tant, a partir d'aquest 2008 està concertant amb les administracions locals més places públiques de les que preveu la Llei 5/2004, i que potser ni tan sols amb això serà suficient.

Ja passo, senyora presidenta, amb la seva benevolència, a la part d'infància i adolescència. Aquí, si m'ho permet la persona que m'ha precedit en l'ús de la paraula, la diputada, l'honorable diputada Rigau, crec que, amb tots els respectes, potser no és tant el sentit del síndic o de la reunió que tenim avui el de fer un control al Govern, com el d'aprofitar la informació per intentar ser proactius i buscar quins són els mecanismes que poden millorar la gestió de forma col·lectiva, i no tant aquest to de control al Govern, entre altres coses perquè el senyor síndic no el representa en absolut.

I unit amb això, assumir que l'informe del síndic és la radiografia de la situació actual a Catalunya, amb tots els respectes, doncs, pot portar certs biaixos, com el que vostè ha fet. Diu: «S'ha incrementat en un 25 per cent el nombre de queixes i de consultes sobre la infància.» Però, clar, no ha tingut en compte que hi ha un nou mecanisme, que és la web de la infància, que el que permet és un accés molt més fàcil a aquesta informació.

Vull dir que, de vegades, com és sabut, l'increment de la queixa o l'increment de la consulta també és el resultat d'una millora en l'eficiència en la gestió d'aquestes consultes, d'aquesta queixa i de la informació, i no necessàriament és el reflex d'un increment del problema. I aquest és un debat interessant que ara no tenim temps, senyor síndic, que és quins són els problemes i quina és la visibilitat del problema. I de vegades hi han problemes que no ho són tant però que són molt visibles i molt sensibles, i hi han problemes que sí que ho són i potser no tenen la rellevància que tenen. En el cas concret aquest increment, com diu el mateix informe, s'explica per les característiques que li he comentat.

Protecció de la infància maltractada. Nosaltres ens fem ressò de l'informe que ha publicat la Universitat de Girona amb aquests tres elements que planteja per a la gestió del risc: el sistema d'indicadors de risc, l'organització de la informació i la llista única de sospites. Però, en aquest tema, senyor síndic, com també en la mediació de conflictes intrafamiliars, sempre hi ha el dubte sobre si existeix un problema de fons més enllà –com sempre diem, no?– de resoldre les conseqüències i no tant les causes. En el problema de la infància maltractada fins a quin punt hem de posar els mecanismes necessaris per resoldre el problema quan ja està activat, o fins a quin punt com podem resoldre que el problema, efectivament, no hi aparegui?

I ja per anar acabant, el Decret 123/2007 diu explícitament que els joves extutelats tenen dret a percebre la prestació encara que es trobin vivint amb famílies acollidores. Ho diu explícitament; només queden exclosos els joves que viuen en el nucli familiar biològic. Això a l'arribada de la majoria d'edat –Decret 123/2007.

Nosaltres compartim el valor de l'acolliment familiar i els elogis que destaca l'informe del síndic. Entenem que les acreditacions de l'ECAI i els problemes que generen es deuen també a la importància de generar les màximes

garanties en tot el procés. I celebrem les iniciatives que vostè ha comentat, com l'Avantprojecte de la Llei de la infància i el Consell Assessor Jove.

Finalment, prenem nota de totes les observacions que ha fet en referència a la repatriació dels infants.

Moltes gràcies, senyora presidenta, senyor síndic, senyores diputades, senyors diputats.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit té la paraula, pel Grup Parlamentari d'Esquerra Republicana de Catalunya, el senyor Josep Maria Freixanet.

El Sr. Freixanet i Mayans

Gràcies, senyora presidenta. Espero fer una aportació breu perquè en tot cas moltes coses s'han dit i, per tant, repetir no crec que sigui la voluntat del dia d'avui.

Primer vull constatar un aspecte molt important: que jo crec que la institució que vostè presideix d'alguna manera ha possibilitat que avui tinguem un síndic, que jo el qualificaria de proactiu i que evita moltes vegades ser reactiu. És a dir, que, per tant, aquesta proactivitat que té, és a dir, aquesta voluntat que la institució realment es conegui i realment pugui assolir cotes d'aquesta proximitat que vostè diu, de desplaçar-se als territoris i tal, això fa, doncs, que en aquests moments segurament aquests informes que vostè ens presenta m'agradaria pensar que són dels més exhaustius que mai a la història s'han presentat.

Per tant, l'activitat i la bona activitat d'un síndic i de la institució en si mateixa –jo en puc donar fe perquè en algun cas també ho he viscut directament– fan..., el que produeixen és un informe molt exhaustiu. A més a més, el coneixement de la fórmula del síndic, doncs, evidentment, també fa que moltes persones el puguin agafar com a referent. És a dir, tot i que no tingui res a veure, en principi, és una mica el que ens passa al Parlament a mesura que anem coneixent els que pertanyem a la Comissió de Peticions, que d'alguna manera, a mesura que també estem donant a conèixer la nostra comissió, també fa que moltes persones o entitats també es dirigeixin al Parlament. És a dir, per tant, en aquest sentit, quan una institució es coneix en un país és quan la gent té més possibilitats, doncs, d'arribar-hi.

I, evidentment, en temes tan sensibles... Ho segueixo dient, ho deia l'any passat i ho torno a dir aquest any en l'informe: els temes que toquem avui –bàsicament infància, adolescència, i tot té a veure amb l'educació– són temes sensibles. I, evidentment, els temes sensibles són susceptibles a vegades, doncs, de crear, en fi, una percepció que a vegades potser les coses s'han fet horrorosament malament, no?

I, òbviament, sí que d'alguna manera jo vull indicar que les queixes han crescut, han augmentat més d'un 25 per cent les consultes. Aquesta web que, doncs, té la mateixa institució fa que els infants i joves s'hi puguin dirigir; i, per tant, això, que ho valorem positivament, perquè l'important és conèixer les realitats, no?, per

després poder-hi actuar, i, per tant, en aquest sentit ho valorem positivament.

I el que valorem positivament també és que realment vostès fan unes consideracions que és la necessitat, no?, que la Secretaria d'Infància i Adolescència disposi també d'una més gran capacitat d'intervenció a tots els àmbits. I, per tant, en aquest sentit, eh?, diu que el Departament d'Acció Social hauria de ser on pivota bàsicament tota aquesta responsabilitat, i d'alguna manera vostè està demanant, doncs, que ha de tenir més mitjans, no?, més mitjans, més personal per poder-hi fer front. I en aquest sentit, doncs, hi podem, i necessitem coincidir-hi.

També és veritat que en alguns temes concrets que ha parlat..., i m'agradaria intervenir-hi, bàsicament en el que s'ha anomenat el cas «Clàudia», que aquí, doncs, malgrat que hi puguin haver hagut qüestions de desconexió entre diferents administracions, fins i tot de poca comunicació entre administracions pròpies del mateix país, en aquest sentit sí que d'alguna manera vostè conclou, indica en l'informe, que en bona part de les queixes s'observa una actuació correcta de l'Administració i que els informes tècnics justifiquen les mesures administratives proposades, tot i que l'informe conclou que els ciutadans perceben que en molts casos s'ha causat indefensió i que aquesta percepció té els seus orígens en els conceptes de bon i mal tracte, no?

I això ho voldria lligar una mica, perquè jo crec que aquí en aquesta sala s'han utilitzat una mica unes paraules una mica dures, jo diria: «dèficit de sensibilitat de les administracions», «manca d'humanitat»... Jo crec que són unes paraules que en si mateixes jo les puc entendre, però que formen part, segurament, d'un altre debat, perquè jo no crec que..., jo no ho he llegit enlloc en l'informe exactament, no?, això.

I, per tant, jo sí que voldria indicar que una mica aquesta valoració que a vegades es fa d'aquesta percepció de tracte poc acurat dels ciutadans per part de la DGAIA... Cal tenir present, i d'alguna manera ho voldria deixar clar aquí, que, d'acord amb l'article 78 de l'Estatut d'autonomia de Catalunya, la funció de tots plegats és protegir i defensar els drets i les llibertats que reconeixen la Constitució i l'Estatut. Així, la percepció en si mateixa no és un dret, ni una llibertat i, a més, és totalment subjectiva i no es pot quantificar.

És a dir, per tant, en aquest sentit ho puc entendre com una valoració de les persones legítima, però que d'alguna manera elevar a la categoria de dèficit de sensibilitat i de manca d'humanitat el tracte que s'ha pogut tenir en aquest cas..., en tot cas, ho podem entendre d'altres valoracions, però aquesta, el tema de la percepció, òbviament, que a vegades s'utilitza molt per encarar debats polítics..., i jo crec que forma part més de la subjectivitat que de la mateixa objectivitat, no?

I, per tant, vostè destaca també l'avantprojecte que s'està preparant de llei sobre els drets i les oportunitats de la infància i l'adolescència. També es preveu en aquest avantprojecte la creació de la figura del procurador o procuradora dels drets dels infants i adolescents. I creiem que en aquest sentit l'Administració intenta portar

a terme tots aquells mecanismes que puguin afavorir, doncs, que realment molts d'aquests casos, que en un cert moment es poden haver viscut, no es tornin a viure, en el sentit, s'ha indicat abans, doncs, que també s'ha encarregat aquest sistema d'indicadors de risc a la Universitat de Girona, que d'alguna manera també ajudaran a poder fer una actuació molt més concreta de les actuacions, molt més científica, molt més real, amb un protocol que d'alguna manera serveixi per evitar aquests casos, no?

En el tema del Congo, de les adopcions del Congo, entenem que, bé, la mateixa consellera del Departament d'Acció Social i Ciutadania va sol·licitar al ministre d'Afers Exteriors i de Cooperació que realitzés les gestions necessàries per a la finalització dels procediments d'adopció a la República del Congo i que encara en resten de pendents, no?

I d'alguna manera s'han anat fent tots els passos que s'hagin pogut fer, però sí que es reconeix per part de la mateixa conselleria que els processos aquests de responsabilitat patrimonial que d'alguna manera també s'ha reclamat... Cal dir que som coneixedors que un cop finalitzats els corresponents processos d'instrucció i si s'estima que hi han pèrdues o perjudicis per a qualsevol de les famílies adoptants s'haurà d'efectuar el corresponent rescabament. Per tant, en aquest sentit penso que la sensibilitat del departament en aquest cas és molt alta; i, en tot cas, no diria..., que almenys aquesta és la percepció que en té aquest portaveu.

Vostè ha parlat d'educació, i d'educació s'ha centrat bàsicament en dos temes: equitat i qualitat. Òbviament, la persona que m'ha precedit també ha parlat de la llei i l'anterior persona que també havia precedit l'antecessor doncs també ha parlat de la llei, no? Òbviament, fins i tot aquest portaveu que avui parla segurament no té les coses tan ben preparades perquè ha passat moltes hores tancat intentant, si més no des d'un primer moment, posar a l'abast de la ciutadania i de totes les forces polítiques la possibilitat de poder treballar amb un text que incorpori bona part dels aspectes que el Pacte nacional per a l'educació establia, no?

Sí que és veritat que el pacte va representar en si mateix no una llei en si mateix. Alguns volíem i ens agradaria del tot que realment el pacte que era allà quan hi havia el punt de partida del consens..., s'articulés el pacte i a partir d'aquí, doncs, moltes d'aquelles qüestions esdevenien llei; i a partir d'esdevenir llei amb les seves corresponents disposicions i reglament es podien arribar a acotar molt més alguns aspectes d'aquests que vostè avui ens posa damunt de la taula i que formen part de les queixes reiteratives, no?

Però en si mateix el pacte i d'alguna manera l'esborrany d'avantprojecte que s'ha conegut avui d'alguna manera volen promoure noves formes d'organització dels centres docents públics, construir... És a dir, a vegades algú pot considerar... Evidentment que els centres són una eina importantíssima; la proximitat és una eina importantíssima, però sí que a darrere d'aquí, òbviament, sempre el departament, la Generalitat, el Govern de la Generalitat és el que en molts aspectes té la responsabilitat.

És a dir, una cosa és donar importància al centre, una altra cosa és donar importància a les persones, als municipis, però el que no podem descuidar òbviament és que qui governa el país és la Generalitat. I el Govern de la Generalitat s'ha de reservar molts dels seus aspectes com pot ser el currículum i altres normatives que les ha de posar; i a partir d'aquí, òbviament, implicar-se en tot el que sigui construir més espais de sobirania, més espais d'autonomia perquè tots els centres puguin treballar. Perquè en tot cas sí que nosaltres creiem una cosa: una cosa és la uniformitat i l'altra cosa és la igualtat. I, per tant, aquí jo penso que exactament no és el mateix. No volem centres uniformes, però sí que volem centres que parteixin de la igualtat, no?, i que és un dels aspectes que vostè també ha posat damunt de la taula.

Per tant, en aquest sentit, vostè parla bàsicament del servei públic educatiu. És evident que el servei públic educatiu ha de ser l'eina de coresponsabilitat de tots els centres per afavorir aquesta cohesió social; també ha de promoure la integració, la cohesió social, l'equitat. I, evidentment, això és un dels aspectes fonamentals i que també jo crec que surt prou ben treballat en alguns aspectes en la llei.

Sí que en algunes coses que vostè comentava aquí..., vull dir, el tema de la gratuïtat real. Òbviament, aquí sí que és fonamental el desenvolupament dels contractes programa, eh? Jo li reconeixeré que en els contractes programa encara queda molt per avançar –ja estic acabant. I jo sí que hi ha una paraula que aquí s'ha utilitzat molt..., és a dir, jo crec i m'agrada sentir que el concepte de «servei públic educatiu» és acceptat pràcticament per totes les forces polítiques d'aquesta sala, amb la qual cosa, doncs, coses que a vegades semblava que feien por...

I una qüestió que hauríem de dir: una cosa és el repartiment de l'alumnat i l'altra cosa és el compartiment de l'alumnat. Jo m'agradaria que en el llenguatge polític correcte d'alguna manera s'adoptés aquesta nova classificació, perquè em sembla que el fet que diem «repartir» és com aquell que utilitza d'alguna manera, no ho sé, una cosa que..., eh?, així, no donant-li valor. Jo penso que l'altra cosa és «compartir». Per tant, amb aquestes paraules acabaria aquesta mica d'informació.

Gràcies.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Tot seguit té la paraula, pel Grup Parlamentari del Partit Popular de Catalunya, el senyor Rafa López.

El Sr. López i Rueda

Gràcies, senyora presidenta. Donar la benvinguda de nou als membres, a l'equip, sobretot a l'adjunt al síndic per la defensa dels drets dels infants.

Home, jo en l'apartat..., i cada any podem dir el mateix, no?, però en l'apartat d'activitat del síndic li podria dir que no esperàvem menys de vostè, amb la qual cosa jo crec que resumiríem molt bé tot el que pensem sobre la seva tasca, i pensem que és fonamental. I ho diem, i ho diu un diputat que ara està a la Comissió de Peticions i que sap el valor de la defensa dels drets i el valor que

els ciutadans tinguin canals també de garantir aquests drets que moltes vegades no troben garantits a l'Administració pública.

Vaig directament als dos àmbits: infància i educació. En podríem parlar molt; vostè diu que amb vint minuts no en té prou, doncs imagini's nosaltres amb deu minuts. En podríem parlar molt i en podríem parlar molt a bastament perquè són temes importantíssims, però, clar, també hem de fer l'art del possible perquè, si no, al final no acabaríem mai i tots els temes són importants.

Dues qüestions importants quan parlem d'un informe seu: una cosa és que augmentin els casos perquè hi ha un major coneixement –i això és un tema també d'estudi potser, no?–, perquè augmenta el coneixement que té la ciutadania de la funció que fa el Síndic de Greuges i que augmenta també el coneixement que té la ciutadania que hi ha algú que defensa els seus drets; i una altra cosa és que augmentin els casos perquè hi ha una manca d'actuació, de bona actuació de l'Administració. Jo crec que és important separar els dos àmbits i analitzar en quins casos passa l'un o passa l'altre.

Jo diria que en l'àmbit de la infància i l'adolescència passen els dos; i hem pogut veure que el 2007 han passat els dos. Hi ha hagut un augment del coneixement que tenen les famílies del fet que tenen a disposició seva la figura del Síndic de Greuges, i també hi ha hagut una manca d'eficàcia per part de l'Administració de la Generalitat de Catalunya. I podem veure que aquesta manca d'eficàcia ja ens ve de l'anterior legislatura, no és nou. I ens van prometre una nova reorganització dels serveis d'atenció a la infància, ens van dir que passaria a ser prioritari dintre de l'Administració de la Generalitat; el que hem vist és que el que es va fer és una reorganització dels serveis, es va crear una secretaria, més càrrecs de confiança, i així semblava que ja al tema se li havia donat resposta.

I veiem que lamentablement moltes vegades hi ha diferències. Jo sempre dic que als governs no se'ls ha de jutjar per les bones intencions, sinó pels bons resultats, perquè de bones intencions tots en tenim. I, clar, quan un interpeïla el conseller o consellera de torn sempre et diu: «No, no, ja hem fet tota una sèrie de planificacions, de lleis, etcètera...» Però, escolti, i el resultat? I estem molt poc enfocats als resultats.

Fixi's, és més, un dels pocs informes que aboquen resultats és el seu. Fixi's, un dels pocs informes que fem de resultats –resultats, eh?–; no de planificacions, de plans, en veiem moltíssims i, de lleis, en veiem. De resultats un dels pocs és el seu, i més en aquest àmbit.

I després també una altra diferència: posar instruments no significa una major capacitat de gestió. I això és el tema, el gran debat que teníem, el debat del protocol. Era bo el protocol?, no és bo el protocol?, cal millorar-lo? Potser el protocol no està malament, no?, si el protocol funciona. Bé, no funciona, el protocol és un bon instrument, el que cal és la capacitat de gestió, de coordinació i de confiança entre administracions, com hem dit, perquè aquest protocol funcioni. Perquè, perquè el protocol funcioni, el que cal és que els professionals,

és que les administracions el posin en funcionament en el bon sentit, en la bona direcció.

I en el cas de les adopcions internacionals –per no allargar-me– encara més, perquè no només falla un dret a les famílies, sinó que a més falla un prestigi de la Generalitat de Catalunya de cara a l'exterior. Perquè quan parlem que hi han errors..., i podem parlar del cas del Congo, i no m'hi voldria estendre, però quan parlem que hi han errors en la gestió de les adopcions parlem que hi ha altres administracions que també veuen el que està succeint aquí; i, per tant, aquest prestigi també és important.

Parlem d'educació. Són debats veritablement molt interessants. S'ha parlat de la guetificació, i és un tema que fins i tot quan s'ha de presentar la llei, el Projecte de llei d'educació, s'ha parlat d'un dels punts calents, per dir-ho d'alguna forma, de la llei, que és la immigració i l'escolarització de la immigració; i es parla molt de la guetificació que existeix en alguns centres. Nosaltres estem d'acord que s'han de prendre mesures per evitar aquesta guetificació, el que passa és que també hem de pensar d'on ve aquest problema de la guetificació.

Vostè ha dit una cosa..., i sap que jo sempre que tinc l'oportunitat dic: hem de parlar de si la zonificació tal com l'entendem ara no provoca guetificació urbana. Això és important, perquè, clar, al final el que fem és zonificacions que estem reproduint dintre dels guetos. I s'ha dit –i s'ha dit– per part d'una altra diputada: són les zones tan petites que al final reproduïm l'estructura social que existeix en una àrea determinada. I després sortim amb la gran idea: «No, el que hem de fer és repartir.» Doncs potser el que hem de fer és replantejar-nos si aquestes zonificacions les hem de canviar, possiblement.

O, per exemple, la llibertat. Abans ha dit la senyora Rigau de la informació que es dona. És que, si vostè agafa *Barcelona és una bona escola* any rere any –i és una cosa que jo també repeteixo any rere any–, no hi ha informació per a les famílies. Ah!, i després diem: «No, és que, clar, les famílies immigrants no tenen accés a les escoles concertades.» La culpa és de l'escola concertada, per descomptat –per descomptat–, que demostra, a més, una desconfiança en tot allò que l'Administració no controla directament. I amb tots els respectes, a mi que em diguin que els sistemes públics han de donar publicitat a les escoles públiques em sembla més –i no és un tema personal de ningú– una resposta d'un buròcrata de despatx, em sembla més una resposta d'un buròcrata de despatx que no pas d'una mentalitat de la nova gestió pública. Perquè, en definitiva, els recursos –els recursos– que trobes a l'Administració s'han de donar, perquè tots els recursos que hi ha a la societat es posin en aquest interès públic de què parlem. És a dir, públic, des del nostre punt de vista, no ha de ser tant la titularitat, sinó l'accés. I, per tant, els recursos que posa la societat civil moltes vegades amb esforços personals, doncs, s'han de posar també a l'abast de tothom.

I també què és el que han de fer les escoles i com a àmbit d'interès públic. Home, està molt bé, i nosaltres..., i es pot fer un debat del tema, està molt bé i s'ha de promocionar, per descomptat, la cohesió social, però mol-

tes vegades també hem de dir que seria tot un detall que també eduquessin els nostres fills, no?, perquè moltes vegades el que parlem de l'escola... Sí, sí, l'escola ha de ser un àmbit de cohesió social, és important, i que s'ha d'assegurar, però també hem de posar l'èmfasi i hem de demanar a les escoles que eduquin els nostres fills.

I ho dic perquè ens ho hem de preguntar, i en el debat de l'escola pública concertada... Clar, és molt fàcil que quan l'Administració no posa tots els recursos a l'abast el que creï és, com jo dic, «la síndrome del nadó nouvingut». És a dir, quan ve un nou nadó al món els pares tenen molta cura d'ell, i el germanet, doncs, agafa enveja. Amb qui l'agafa, amb els pares?, que són els culpables de la situació. No, l'agafa amb el germanet.

Doncs, moltes vegades passa això: quan l'Administració no posa tots els recursos el que crea és conflicte. És a dir, el problema que jo no pugui accedir a una escola concertada és un altre que fa trampa, i que no, no estem dient que no hàgim de perseguir les situacions on es fa trampa, però ens hem de preguntar què és el que està passant perquè hi hagi una certa fuga de l'escola pública a l'escola concertada. És això la resposta que ha de donar l'Administració: per què es produeixen aquestes situacions?

Poso un exemple: és com dir que la culpa que les beques de menjador i de transport es donin als immigrants és dels immigrants. No, és de l'Administració, que té una manca de planificació; i aquí entrem en la manca de planificació. Any rere any ens diuen que augmenten els pressupostos de forma increïble per a planificació; ara, això sí, any rere any augmenten els barracons. Alguna cosa passa, i el que passa és que no hi ha una bona planificació. Això sí, ens diuen que els barracons tenen data de caducitat, data de caducitat que ningú sap; és com un gran secret perquè ningú sap per què any rere any tenim més barracons.

Després també necessitem major finançament. Ara veiem, per exemple, l'Avantprojecte de llei d'educació; ens parla que hem d'arribar a una mitjana europea. En això hem d'anar amb compte, perquè, clar, en la mitjana es pot fer trampa, es fan trampes, per exemple, del Procés de Lisboa, que en alguns casos encara reduïm el nostre percentatge, assolim la dada. Per què? Perquè han entrat nous països de l'Europa de l'Est que han reduït la mitjana europea. En això hem d'anar també amb compte.

Nosaltres som partidaris –i ho hem dit per activa i per passiva– que el projecte de llei hauria d'incloure arribar a assolir aquesta fita del 6 per cent del PIB, que és complicat, però que pensem que seria necessari arribar a aquest punt. Per tant, el que creiem és que fa, manca..., perquè no hi hagin aquests problemes, perquè en l'educació al final veiem que el problema és de l'accés, dels recursos escassos, i la lluita pels recursos escassos, i com aquesta lluita pels recursos escassos el que porta i comporta és que hi hagi uns fraus de llei que veritablement s'han de perseguir. Però que ens hem de preguntar, i jo crec que l'Administració s'ha de preguntar el perquè succeeix això, perquè, si no, moltes vegades anem al fàcil, a allò que és fàcil, no?, a aquests prejudicis contra la concertada.

Una concertada que, per cert, en els seus contractes programa..., i s'ha dit, es va dir que es faria aquest estudi en dos anys de com assolir també..., de quin seria el cost de la plaça real per a la concertada. Però també hem de veure, per exemple, els professors de la concertada, que també se'ls va dir que tant en horari com en sous s'equipararien a la pública. És a dir, que tampoc a la concertada, com diuen, «l·liguen els gossos amb llonganisses», i, que, per tant, hem de fer l'anàlisi, jo crec que hem de fer aquesta anàlisi de forma acurada.

Per tant, manca de planificació de la Generalitat i manca, com dèiem, en l'àmbit de la infància, una manca de coordinació i d'eficàcia de l'Administració. Que jo crec que no només hi ha un augment d'aquesta concepció que hi ha un síndic que defensa els drets, sinó també que hi ha una reducció de la qualitat dels serveis públics de la Generalitat de Catalunya.

Gràcies, senyora presidenta.

La presidenta

Gràcies, senyor diputat. Ja per acabar, pel Grup d'Iniciativa per Catalunya Verds - Esquerra Unida i Alternativa, té la paraula la senyora Mercè Civit. Quan vostè vulgui.

La Sra. Civit Illa

Gràcies, senyora presidenta. Bé, jo igual que els diputats que m'han precedit, felicitar la feina feta al Síndic de Greuges, no tan sols per l'informe o per aquests dos punts, sinó també per tota la feina que fa d'aproximació al territori i pel prestigi que està tenint tant a nivell nacional de Catalunya, com a nivell internacional, en tots els fòrums en què està treballant. Pensem que és important que des de fa uns anys el prestigi de la figura del Síndic de Greuges –i amb això vull dir el síndic amb tot el seu equip– vagi creixent, no?

Bé, començaré amb el tema de la infància. És cert que hi ha hagut un 25 per cent de queixes, això és cert; i alguna cosa deia també el diputat López de dir: «Això és perquè es coneix més la figura del síndic, perquè hi ha un treball específic en el que són els drets dels infants, perquè hi ha una web creada, amb la qual cosa és més fàcil l'accés.» Nosaltres pensem que aquest és un element important amb el qual es faci créixer el nombre de queixes, la qual cosa també és important, no? Vull dir que el síndic... O sigui, tant de bo recollís totes les irregularitats que hi haguessin, no?, que arribessin al síndic. Ara, això no vol dir que potser es funcioni pitjor o no; vull dir, és un debat que es pot tindre que, evidentment, a nosaltres ens sembla interessant, no? Com així mateix també el tema de la infància i de l'ensenyament són dos temes completament sensibles per a les persones i que, per tant, són les primeres queixes que es fan.

També voldria felicitar el fet de la posada en marxa del Consell Assessor Jove, amb els joves de quinze anys. Això és important, ens sembla a nosaltres, per dues raons: una, per realment conèixer, no?, què pensem, què diuen en tot el procés de participació en els IES corresponents, però al mateix temps també és fomentar la participació dels joves en el que seria el debat i la

proposta dels seus problemes o amb la participació a la societat, no?, i en les polítiques, per dir-ho d'alguna forma. I és un element que en moments en què a vegades la participació o la política no està de moda o està criticada, doncs, crear aquests instruments a nosaltres ens sembla important.

Bé, vostè en el seu informe ens fa referència als dèficits o queixes concretes que hi han hagut en el tema de la infància. Per nosaltres el repte en aquests moments és la llei. Pensem que la llei ha de ser realment un instrument important –que després la llei evidentment que s'ha d'aplicar, i hi serem perquè s'apliqui–, però ha de ser també un instrument important, que com ja es diu, sobre els drets i oportunitats dels infants, no?

I que, a més a més, sobretot, perquè aquesta llei, que fa o què vol fer quan estigui aprovada? La prevenció i la protecció de l'infant amb risc. Prevenció, importantíssim. Evidentment, han d'haver-hi tots els serveis per a la infància amb risc, i la DGAIA ha de funcionar, ha de funcionar tot exactament, però sobretot l'element preventiu i els aspectes que pugui tindre en compte aquesta llei a nosaltres ens sembla molt important. Prevenció, protecció de l'infant amb risc. I el procurador dels drets dels infants també ens sembla una figura important.

Bé, l'Administració, és cert que possiblement ha pogut tindre algunes irregularitats, però també és cert que els serveis que s'estan donant han estat creixent. Vull dir, hi ha hagut un increment de les places residencials i de centres d'acollida, el 2007, i hi ha una previsió per al 2008 de més creació, no? Hi ha tota una sèrie de serveis... Els centres juvenils també estan intentant desmassificar -los.

A nosaltres ens semblaven interessants les recomanacions també que feia sobre els joves tutelats majors de divuit anys, que és un problema, sobretot, de com s'integren i també la seva repercussió en el mercat laboral, etcètera. Ens semblaven interessants, per la qual cosa, doncs, també les mirarem.

Els conflictes intrafamiliars. El que vostè proposava també de la figura de la mediació també ens semblava important, no?, i que això es pogués recollir, doncs, com a obligació abans d'anar a un judici, de totes formes important. Però, evidentment, tal com marca la llei de mediació, tots els temes de violència, o sigui, les ruptures de parelles per qüestions de violència, quedarien apartats totalment perquè en aquests moments no és prudent el tema de la mediació.

I una pregunta també. És en tot el tema de la infància en risc i dels casos que hi han hagut d'infants maltractats; és el tema..., almenys a nosaltres no ens agrada gens: és com els mitjans de comunicació tracten aquests temes, i el soroll i la pilota que s'hi fa referent a això; i que a vegades també això, un tema tan seriós, pot provocar en alguns moments demagògies o formes maltractades. En aquest sentit ens agradaria conèixer quina és la seva opinió en aquest sentit, no? I nosaltres pensem que hi hauria d'haver un codi ètic en els mitjans de comunicació per tractar-los. Bé, voldríem saber quina era la seva informació.

Referent al que seria l'educació, a veure, parlem d'educació i universitat i infància, i parlant d'això el que estem fent és parlar de futur, vull dir, del futur del nostre país, del futur dels nostres infants. També hi han més queixes –bé, ens sembla, dic el mateix que abans–, i sobretot també perquè en una situació en la qual hi ha una ampliació de la demanda i una ampliació de l'oferta, no? I vostè també comentava aspectes d'alguns problemes en la planificació del sistema educatiu.

A veure, nosaltres pensem que és una llàstima, i possiblement és tirar cap al passat, però que en els anys on la taxa de natalitat baixava a Catalunya, en els anys en què no hi havia tanta migració com ara, la política no era reduir el nombre d'infants per aula, sinó que era tancar escoles. I, possiblement, si en comptes de no haver fet la política de tancar escoles i, bé, menys infants..., en aquests moments potser tindríem més centres escolars; que també n'hauríem d'haver fet més, evidentment, però que pensem que en aquells moments aquella política també va marcar el que ara podem tindre.

Bé, nosaltres varem defensar el Pacte per a l'educació a Catalunya. I, evidentment, el fet, l'element important era l'equiparació de l'ensenyament públic amb l'ensenyament concertat. Veníem d'una política de donar subvencions a molta part de la privada, amb la qual cosa es va voler intentar regular aquesta situació, i al mateix temps, doncs, que l'escola que fos subvencionada, escola que tingués les mateixes condicions d'accés i de qualitat de l'ensenyament que la pública. I és en aquest sentit en què s'havien de fer els contractes programa.

Nosaltres pensem que és un repte, que s'han de fer, eh?, perquè, a més a més, també és un element d'equitat i d'igualtat entre els alumnes, i d'homogeneïtzar, evidentment, els drets dels infants. En aquests moments s'està treballant per la primera llei d'educació a Catalunya, que a nosaltres ens sembla que és important per anar avançant en la qualitat de l'ensenyament.

I al mateix temps voldria destacar només una cosa a què no s'hi ha referit ningú i que a nosaltres ens sembla..., a veure, que és el transport escolar, on vostè diu que l'obligació de la gratuïtat del transport i del menjador als nanos que han d'anar a una escola fora del municipi i la desigualtat que hi ha dintre de diferents municipis... Bé, en aquest sentit aquest..., en tot cas seria manifestar una altra conseqüència del desenvolupament urbanístic irregular durant molts anys a Catalunya. Això passa en l'accés a les escoles, passa en l'accés als ambulatoris i passa en un nucli petit i municipi petit on s'han edificat les urbanitzacions al voltant d'aquests nuclis, però llunyanes, i en la dificultat de l'accés entre la gent que viu a les urbanitzacions amb el centre urbà. I això passa, evidentment: que els nanos necessiten transport escolar, els avis necessiten transport per anar a l'ambulatori, i molts elements més que, evidentment, ara s'han de corregir per igualar l'accés a tothom, però que realment és una de les conseqüències més del desenvolupament irregular urbanístic que hi ha hagut a Catalunya durant molts anys.

Recollim les propostes també que fa sobre, bé, els nanos amb necessitats especials i el tema que tenen suport..., o sigui, al migdia no tenen aquest suport. Doncs, bé, ho

estudiarem i veurem com va, com el tema de l'ensenyament al domicili, no?

Bé, aquests són els elements que volíem destacar. I, evidentment, doncs, agrair i felicitar i dir, bé, que es continuï amb la feina ben feta i que realment pugui ser el que dèiem en un principi, no?, que totes les queixes realment poguessin passar pel síndic.

La presidenta

Gràcies, senyora diputada. Farem una aturada perquè el síndic prepari les respostes. Entre menys quart i menys deu ens tornem a trobar a la comissió.

Gràcies.

La sessió se suspèn a dos quarts de vuit del vespre i deu minuts i es reprèn a tres quarts de vuit i dotze minuts.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, per contestar les qüestions que vostès li han plantejat al senyor síndic, té tot seguit la paraula. Quan vostè vulgui.

El síndic de greuges

Gràcies, presidenta. M'he oblidat de citar-los –sé que alguns de vostès ho coneixen– que en el síndic tenim en marxa un estudi informe sobre el sistema protector, en tot el que fa a la infància. Per tant, que aviat podrem discutir monogràficament tot aquest apartat.

Sí que voldria subratllar que, ja que enguany parlem de «Clàudia», i fa un temps parlàvem d'«Alba»..., m'agradaria que, arran del que s'ha dit, que havíem d'anar a atacar les causes i a prevenir, i també després hauríem de treballar sobre les conseqüències, deixar en constància d'acta i de diari de sessions que aquests dos noms –«Alba» i «Clàudia»– hauran fet un gran favor a contribuir a millorar el que és tot el sistema davant del risc. Perquè, com dèiem en la presentació de l'informe, varem constatar no solament que els protocols estaven molt ben enfocats, sinó que havien servit per a molts altres casos que sortosament no varem haver d'analitzar les seves conseqüències, sempre sabedors que ara mateix hi pot haver algun atemptat contra algun infant que és impossible de controlar.

Nosaltres, pel que fa a les adopcions, i l'ICAA, en concret, assenyalen en l'informe un conjunt d'insatisfaccions. També assenyalen que el mateix institut ha recollit recomanacions del síndic en temes d'assessorament, en temes de reunions presencials, en una sèrie de qüestions que han millorat aquesta qüestió.

I també dir-los que –jo me n'he oblidat en la presentació– sobre la llei d'infància, o sobre el projecte de llei, nosaltres diem que hem fet arribar un conjunt d'observacions, perquè se'ns varen demanar a l'avantprojecte, però que, precisament, alertàvem, i continuem alertant, que caldria desenvolupar molt més tota la política preventiva, tots els apartats de prevenció.

Em fan de tant en tant la pregunta sobre la nostra opinió dels mitjans de comunicació. Senyores i senyors diputats, hi ha un organisme monogràfic d'aquest Parlament per treballar els mitjans de comunicació, i al qual nosaltres de tant en tant desviem queixes que rebem per tot el que estigui... Òbviament parlo del CAC i de l'Audiovisual. Així i tot, que sàpiguen que nosaltres també, pel que fa als drets, entrem en anàlisis de queixes sempre amb el criteri de la professionalitat i del respecte als drets i a l'ordenament legal.

En el món de l'educació. Bé, com tots vostès –com tots vostès–, nosaltres tenim imprès l'avantprojecte d'educació des de fa unes hores; o sigui, està sortit del forn. Per tant, em sembla molt bé que es facin les seves discussions, però és que a més parlem de l'informe del 2007, no parlem de l'Avantprojecte de llei d'educació del 28 d'abril del 2008; estem parlant de l'informe de les actuacions sobre el 2007.

I, en aquest sentit, en l'informe del 2007 assenyalàvem que hi havia una seriosa llacuna a la sisena hora pel que fa a moltes zones de Catalunya i que es manté. Entenem, i entenem, que és complex el que cal planificar, però és que el governant és el que té l'encàrrec de fer front a la complexitat, perquè és el que ha de governar. Governar vol dir portar el timó de la nau i si la nau rep cops d'onada molt forts s'ha de saber cap a on s'ha d'orientar la nau perquè es pugui aconseguir. I, a més, quan les dades sobre incorporació tardanes s'han anat coneixent ja des de fa bastant temps. Aleshores, nosaltres l'únic que subratllem en l'informe és allà on hi ha les llacunes en aquesta planificació.

En aquest sentit, com una de les coses que assenyalàvem, és que la zonificació segurament és un instrument infrautilitzat per l'Administració, i ja els anuncio que, d'això, en podem parlar en l'informe sobre segregació escolar. Se m'ha fet una pregunta molt concreta sobre l'article 84.4, que no sabem si es contempla o no en aquest esborrany, que ja alguna diputada porta sota el seu braç; vull dir, ja en parlarem quan ho veiem. Però sí subratllar-los que les queixes que rebem sobre informació per part de pares i mares es refereixen, bàsicament, a la manca d'informació, queixes sobre la manca d'informació, a centres mantinguts amb fons públics –les queixes que ens arriben–, i sobre els drets que tenen en tot el procés.

Avantdarrera reflexió. Sobre el transport escolar nosaltres hem fet bastantes recomanacions, especialment en els casos dels municipis dispersos. I estem pendants..., se'ns ha respost sovint en els darrers temps per part del departament que aviat sortirà el decret que regularà tant els temes de menjadors com els de transport escolar. Aquest «sovint», quan es concreti, també en podrem donar una opinió com a institució.

Jo voldria resumir la nostra intervenció d'avui de l'informe tal com l'hem discutit amb una idea. Si anem tan sovint per Ripoll o per qualsevol dels punts que vostès puguin citar, també té un sentit de donar la màxima vivor, realitat concreta, al diàleg amb les persones que puguin sentir-se motivades a plantejar un dubte, una consulta o una queixa. Per tant, si sabem continuar en aquesta línia, i amb els instruments més senzills com

és la presencial o amb altres, segur que cada un de vostès trobarà un informe més viu, no perquè la vivor la donem nosaltres, sinó perquè serà més la canalització d'aquestes aspiracions.

Jo acabo amb el prec de sempre: respecto moltíssim el seu debat parlamentari, no és el meu àmbit, els he dit moltes vegades que com a exparlamentari em mossego la llengua molt sovint, però ho tinc absolutament assumit, i a més crec que dóna prestigi a la institució que se'ns negui en absolut entrar en la contrastació legítima i necessària en democràcia entre opcions de polítiques públiques, però sí que els puc demanar que com a parlamentaris impulsin –impulsin– polítiques públiques que emanin del que vostès estiguin convençuts que es planteja en els informes del Síndic de Greuges.

Gràcies, presidenta.

La presidenta

Senyores i senyors diputats, poden fer ús, si ho consideren oportú, d'un segon torn de paraula. Senyora Rigau, per tres minuts.

La Sra. Rigau i Oliver

Moltes gràcies. Espero no gastar-los tots. Prenem aquest prec que ens ha fet el síndic, i com que ell és un bon coneixedor de la mecànica parlamentària la nostra proposta és a través de mocions o a través de propostes de resolució en tota..., igual com li he comentat d'algunes que hem fet, com, per exemple, les vetlladores pel zero a tres. Doncs, amb molt de gust recollim el seu prec i després que tots els grups l'hagin escoltat penso que és més fàcil que puguem tenir el suport de tots els grups quan plantegem propostes que estan recollides o suggerides pel seu informe.

Només voldria fer notar una cosa amb relació al debat previ que hem tingut, que certament, doncs, s'ha dit que hi havia hagut molta subjectivitat. Només fer notar que quan parlem de Congo o quan parlem de «Clàudia» o parlem d'«Alba», que estic d'acord que en el cas d'aquestes dues noies, nenes, això haurà servit per a moltes altres, però és de lamentar, lògicament..., només fer notar que és una subjectivitat compartida amb molts catalans i catalanes; per tant, em sembla que és el sentiment generalitzat.

I agraeixo la valentia del síndic quan parla de llacunes de planificació, i jo només hi afegiria, «i d'execució», perquè un gran nombre de mòduls prefabricats que s'han instal·lat... Vostè ja sap que n'hi ha d'instal·lats més que mai, i no ens val que ens diguin que és que ara hi ha un gran increment de població perquè passar de la Llei general d'educació a la LOGSE va voler dir allargar dos anys per dalt i abaixar a tres anys, per tant, allargar en tres cursos tot el sistema català. Per tant, allò sí que era una moguda de població, i ara hi ha un nombre més alt de pavellons, de mòduls, que mai; doncs, és perquè el 2004 no es va executar ni una obra, eh?, no es va adjudicar ni una obra. I, per tant, crec que això ho demostren totes les documentacions i crec sincerament que s'ha de ser una mica més humil quan la realitat és tan tossuda.

I, per acabar, fer notar a la diputada d'Iniciativa que, totes aquelles escoles que va subvencionar o concertar Convergència i Unió, Iniciativa des del Govern tripartit les ha mantingut.

Gràcies, senyora presidenta; gràcies, senyor síndic.

La presidenta

Algun altre portaveu vol fer ús de la paraula? (*Pausa.*)
No. Bé, doncs, en qualsevol cas, agrair-los a tots vostès les seves intervencions, al senyor síndic i a les persones que avui ens han acompanyat tant en el primer bloc

com en el segon, en la presentació de l'informe anual del 2007. I ens queda el tràmit de la presentació de la substanciació en el Ple, que, en qualsevol cas, no ens pertoca a la comissió dir el dia que ho farem, però que se suposa que serà sobre mitjans de maig, més o menys. Per tant, ens tornarem a veure en l'informe anual en el Ple del Parlament.

Gràcies.

La sessió s'aixeca a les vuit del vespre i vuit minuts.